Noutăți privind lucrătorii străini detașați pe teritoriul României

În Monitorul Oficial nr. 640 / 30.08.2014 a fost publicată Ordonanța nr. 25 / 26.08.2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România.

Prin această ordonanță se aduc modificări asupra procesului de încadrare în muncă a lucrătorilor străini, fiind astfel abrogată Ordonanța de urgență nr. 56 / 2007 privind încadrarea în muncă şi detaşarea străinilor pe teritoriul României. Printre principalele modificări amintim:

- Detalierea noțiunii de lucrător detașat;
- Introducerea noțiunilor de aviz de angajare și de aviz de detașare și a procedurii aferentă de obținere a acestora;
- Eliminarea noțiunii de autorizație de muncă;
- Clarificarea procesului de încadrare în muncă și a documentației necesare pentru fiecare tip de lucrător străin;
- Clarificări asupra categoriilor de persoane pentru care nu este necesară obținerea unui astfel de aviz;
- Actualizarea contravențiilor și a sancțiunilor aplicabile.Mai mult, prin Ordonanța 25 / 26.08.2014 sunt aduse schimbări importante Ordonanței de urgență nr. 194 / 2002 privind regimul străinilor în România.

Materialul a fost publicat în Tax Alert-ul Biris Goran.

A fost aprobată OUG prin care Trezoreria devine acceptator de plată cu cardul bancar

Astăzi, în cadrul ședinței de Guvern a fost aprobată ORDONANŢA DE URGENŢĂ pentru completarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin Trezoreria Statului.

Actul normativ prevede ca Trezoreria Statului să fie autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar și va presta acest serviciu pentru toate instituțiile publice.

"Toți contribuabilii persoane fizice care dețin carduri aparținând unui sistem de plată ce va accepta autorizarea (Mastercard, VISA sau altele), își vor putea achita printr-un punct unic toate impozitele și taxele administrate de către ANAF, primării și alte instituții. Măsura pe care MFP o propune Guvernului face parte dintr-un pachet mai amplu de măsuri promovate în scopul îmbunătățirii conformării voluntare prin modernizarea și facilitarea modalităților de plată a obligațiilor fiscale, fără costuri suplimentare pentru contribuabili. Am anunțat proiectul de act normativ cu prilejul lansării unui alt proiect: Spațiul Privat Virtual, aplicație electronică prin care contribuabilii persoane fizice își pot verifica online propria situație fiscală", a declarat ministrul Finanțelor Publice, Ioana-Maria Petrescu.

Noul sistem de plată oferit de Trezoreria Statului va contribui atât la stimularea plăților cu mijloace electronice moderne, cât și la diminuarea plăților în numerar efectuate de către contribuabil la ghișeele instituțiilor publice.

Implementarea acestui sistem **nu va genera costuri pentru instituțiile publice** care vor încasa venituri bugetare întrucât se utilizează sistemul actual de decontare utilizat în relația cu Trezoreria Statului, **iar comisioanele de decontare vor fi suportate de la bugetul de stat.**

„Un important avantaj este că vom putea conecta la acest sistem toate instituțiile publice, adică aproximativ 5000 – vorbim de primării, ANAF, toate instituțiile publice”, a mai spus ministrul de resort.

Potrivit OUG, Trezoreria Statului va accepta conectarea la un sistem de plată numai dacă acesta va cumula simultan o serie de condiții între care, cel mai important, limitarea comisionului.

Comisionul avut în vedere în relația cu instituțiile emitente ale cardurilor și sistemele de plata**nu va depăși cumulat 0.3% din valoarea tranzacției, fără a fi acceptate alte costuri suplimentare.** Acest comision este corelat cu Proiectul de Regulament privind comisioanele interbancare pentru operațiunile de plată utilizând cardul care prevede plafonarea comisioanelor interbancare pentru tranzacții la 0,2% din valoarea tranzacției pentru cardurile de debit și 0,3% pentru cele de credit. Proiectul de Regulament este elaborat de Comisia Europeană.

„MFP a purtat deja discuții cu reprezentanții principalelor sisteme de plată din România (Mastercard și VISA), care doresc să fie autorizați. Estimăm că într-o perioadă de 6 luni-1 an timp în care se va face licențierea, dezvoltarea sistemelor persoanele fizice să-și poată achita cu cardul toate impozitele și taxele la Trezorerie. Eu sunt optimistă și am încredere ca impozitele și taxele pentru 2015 le voi plăti cu cardul la Trezorerie. Dacă vom implementa rapid procedurile, vom fi prima țară din lume care vom avea un punct unic de plată cu cardul pentru toate taxele și impozitele”, a precizat ministrul Finanțelor Publice.

Proiectul de ordonanță de urgență care creează cadrul legal Trezoreriei să fie autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar face parte dintr-un set de măsuri promovate de către Ministerul Finanțelor Publice și de către ANAF, în scopul îmbunătățirii relației contribuabilului cu fiscul și simplificării modalităților de plată.

În acest context a fost lansat în 15 septembrie 2014 Spațiul Privat Virtual, aplicație-pilot destinată, într-o primă etapă, contribuabililor din București și Ilfov prin care persoanele fizice pot comunica online cu administrația fiscală. Premisele comunicării în format electronic între contribuabil și autoritățile fiscale au fost stabilite prin OUG 40/2014, publicată în Monitorul Oficial în data de 23 iunie 2014.

De asemenea, începând cu 1 iulie 2014, formularele privind deciziile de impunere anuală pentru venituri realizate de persoane fizice și pentru contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate de acestea, conțin o serie de informații care să faciliteze plata obligațiilor fiscale. Astfel, fiecare decizie de impunere conține informații privind: codul de identificare fiscală a beneficiarului, contul de venituri bugetare corespunzătoare obligației de plată, codul IBAN în care trebuie efectuată plata, suma pe care contribuabilul o are de plătit și o rubrică de explicații. Pe decizia de impunere sunt incluse informații privind modalitățile de plată.

Sursa: www.mfinante.ro

Rezervele internaţionale –

septembrie 2014

La 30 septembrie 2014, rezervele valutare la Banca Naţională a României se situau la nivelul de 31 061 milioane euro, faţă de 30 875 milioane euro la 31 august 2014.

În cursul lunii au avut loc următoarele operaţiuni:

- Intrări de 1 412 milioane euro, reprezentând modificarea rezervelor minime în valută constituite de instituţiile de credit, alimentarea conturilor Ministerului Finanţelor Publice, alimentarea contului Comisiei Europene şi altele.
- Ieşiri de 1 226 milioane euro, reprezentând modificarea rezervelor minime în valută constituite de instituţiile de credit, plăţi de rate şi dobânzi în contul datoriei publice denominate în valută şi altele. La capitolul plăţi de rate şi dobânzi în contul datoriei publice denominate în valută se regăsesc rambursări de capital din împrumutul de la Fondul Monetar Internaţional pentru care România a rambursat circa 362 milioane echivalent euro

Rezerva de aur s-a menţinut la 103,7 tone. În condiţiile evoluţiilor preţurilor internaţionale, valoarea acesteia s-a situat la 3 201 milioane euro.

Rezervele internaţionale ale României (valute plus aur) la 30 septembrie 2014 au fost de 34 262 milioane euro, faţă de 34 129 milioane euro la 31 august 2014.

Plăţile scadente în luna octombrie 2014 în contul datoriei publice denominate în valută, directe sau garantate de Ministerul Finanţelor Publice, însumează circa 334 milioane euro.

Sursa: www.bnr.ro

Titluri executorii fiscale. Plată. Modificarea obligaţiilor stabilite ca urmare a admiterii contestaţiei contribuabilului. Cerere de întoarcere a executării. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, decizia nr.8299 din 9 septembrie 2013

Prin sentinţa civilă nr.1179 din 01.03.2013 pronunţată de Tribunalului Sălaj s-a respins ca nefondată cererea formulată de petenta SC O.L. SRL – Zalău, în contradictoriu cu DIRECŢIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ŞI OPERAŢIUNI VAMALE CLUJ– Oradea şi DIRECŢIA JUDEŢEANĂ PENTRU ACCIZE ŞI OPERAŢIUNI VAMALE SĂLAJ– Zalău, pentru desfiinţarea Titlului Executoriu nr.7864/05.05.2012 şi întoarcerea executării silite din dosar de executare silită nr.3575/2012, prin restituirea sumei de 109.826 lei, achitată cu OP nr.1/10.05.2012.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că prevederilor art.4041–4043 Cod procedură civilă, reglementează instituţia întoarcerii executării

În speţă însă, aşa cum a rezultat din actele şi înscrisurile aflate la dosar, nu se poarte vorbi despre o desfiinţare

„stricto sensu” a titlurilor executorii care au stat la baza executării creanţelor bugetare datorate de reclamantă ci mai degrabă despre o înlocuire sau modificare a acestora, operaţiune care nu a fost contestată de reclamantă aşa încât, intervenind până la ora actuală o compensare legală a datoriilor reciproce dintre părţi, în baza noilor titluri executorii, cererea reclamantei de întoarcere a executării nu a mai avut nici o justificare de ordin practic şi legal.

Faţă de aceste aspecte, acţiunea promovată de societatea reclamantă, a fost respinsă ca nefondată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs SC O.L. SRL solicitând modificarea hotărârii atacate, ca fiind netemeinică şi pe cale de consecinţă admiterea cererii introductive formulată, cu obligarea intimatelor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că în fapt prin cererea introductivă de instanţă a arătat că împotriva Deciziilor pentru regularizarea situaţiei nr. 03-30/29.02.2012, nr. 38-44/06.03.2012, nr. 46-52/06.03.2012, nr. 53-55/08.03.2012, nr. 59- 60/20.03.2012, nr. 61-77/29.03.2012 şi Deciziile nr. 85/04.04.2012, nr. 83/04.04.2012, nr. 84/04.04.2012, nr. 82/04.04.2012, nr. 86/04.04.2012, prin care s-a stabilit în sarcina acesteia obligaţia fiscala în cuantum de 109.826 lei, reprezentând TVA şi dobânzi/penalităţi de întârziere aferente TVA, a formulat contestaţie solicitând anularea acestora ca fiind netemeinice şi nelegale, contestaţie ce a făcut obiectul dosarului nr. 3058/84/2012, soluţionat de către Tribunalul Sălaj. Prin Sentinţa civila nr. 5011/05.10.2012 pronunţata în dosarul menţionat, Tribunalul Sălaj a dispus respingerea ca rămasa fără obiect a acţiunii în contencios fiscal, reţinând că prin Deciziile nr. 158 şi nr. 159 din 25/09.2012, DGFP Sălaj a admis contestaţiile formulate de recurentă în cadrul procedurii prealabile şi în consecinţa titlurile de creanţa contestate nu mai sunt la data pronunţării în fiinţa.

Astfel, după cum rezultă şi din cuprinsul Deciziilor nr. 158 şi nr. 159 din 25/09.2012, DGFP Sălaj a decis desfiinţarea tuturor titlurilor de creanţa contestate care constituie Titlul Executoriu nr. 7864/05.05.2012 emis de către Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale Cluj.

În consecinţă, atâta timp cât titlurile de creanţa cuprinse în Titlul Executoriu nr. 7864/05.05.2012 în baza căruia a fost începută executarea silită au fost desfiinţate în totalitate, sunt îndreptăţiţi la restituirea sumei de bani în cuantum de 109.826 lei, ce a fost achitata potrivit OP 1/10.05.2012 în contul celei dintâi pârâte.

Prin Sentinţa civilă nr. 1179/01.03.2013, instanţa a apreciat nefondată cererea formulată, dispunând respingerea acesteia. În motivarea acestei soluţii, instanţa s-a rezumat în a arăta că în speţă, aşa cum rezultă din actele şi înscrisurile aflate la dosar, nu se poate vorbi despre o desfiinţare „stricto sensu" a titlurilor executorii care au stat la baza executării creanţelor bugetare datorate de reclamantă ci mai degrabă despre o înlocuire sau modificare a acestora, operaţiune care nu a fost contestată de reclamantă, aşa încât, intervenind până la ora actuală o compensare legală a datoriilor reciproce dintre părţi, în baza noilor titluri executorii, cererea reclamantei de întoarcere a executării nu mai are nici o justificare de ordin practice şi legal.

Menţionează că în mod eronat instanţa a apreciat astfel, întrucât deciziile emise ulterior, în urma emiterii Deciziilor nr. 158 şi nr. 159 din 25/09.2012, prin care DGFP Sălaj a decis desfiinţarea tuturor titlurilor de creanţa contestate iniţial, au fost contestate, nereprezentând obligaţii băneşti certe, care să poată fi supuse unei compensări legale.

În conformitate cu prevederile art. 1144 C. civ., compensaţia operează de drept, în puterea legii, dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 1145 C. civ. în cazul recurentei, atâta timp cât a contestat şi deciziile ulterioare, datoria nu

are un caracter cert şi nu întruneşte condiţia exigibilităţii menţionată de art. 1145 C. civ., nefiind recunoscută de către recurentă şi nici constatată printr-o hotărâre judecătorească.

În consecinţă, consideră că nu se află în prezenţa unei compensări legale cum greşit a apreciat instanţa, motiv pentru care solicităm admiterea recursului formulat.

Intimata *DIRECŢIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANŢELOR PUBLICE CLUJ-NAPOCA a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului.*

Analizind recursul declarat prin prisma motivelor invocate Curtea apreciaza ca acesta este nefondat pentru urmatoarele considerente:

Din analiza cererii de recurs rezulta ca în esenţă recurenta reclamanta a invocat un singur motiv de recurs si anume acela ca in speta nu poate opera compensarea legală întrucât creanta detinuta de catre pârâte nu este certa ,lichida si exigibila în conditiile în care a contestat-o în conditiile art. 205 şi urm din OG 92/2003.

În realitate creanta detinuta de catre pârâte a fost stabilita in conditiile Codului de procedura fiscala prin titluri de creanta fiscala.

Conform art. 141 alin. 2 si 1 din OG 92/2003 titlul de creanţă devine titlu executoriu la data la care creanţa fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege.Executarea silită a creanţelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

Scadenta acestor creante fiscale este reglementata de art. 111

din OG 92/2003.

Din aceste prevederi legale rezultă aşadar ca actele de stabilire a creantei datorate de catre reclamanta si contestate in speta au devenit la scadenta si titluri executorii ,ele stabilind astfel creante certe, lichide si exigibile.

Art. 205 si urm din OG 92/2003 permite contestarea acestui titlu de creanţă fiscală fara a prevedea ca formularea acestei contestatii are vreun efect asupra caracterului executoriu al titlului de creanţă fiscală şi implicit asupra caracterului cert, lichid si exigibil.

Art. 215 din OG 92/2003 reglementează posibilitatea obţinerii suspendarii executarii actelor contestate si implicit suspendarea caracterului cert, lichid si exigibil si exigibil al creantei.

Rezultă aşadar că prin prisma prevederilor legale sus menţionate formularea contestaţiei nu are nici un efect asupra caracterului cert, lichid si exigibil, compensarea putând opera chiar si în condiţiile în care creanţa este contestată asa cum aceeaşi creanţă poate fi si executată silit în condiţiile existentei aceleiasi contestaţii.

Singura posibilitatea care ar fi impiedicat in speta realizarea compensării era obţinerea suspendarii executării titlurilor de creanţă fiscala ceea ce in speta nu s-a întâmplat.

Evident ca în masura în care contestaţia va fi admisa iar titlurile de creanţă fiscală vor fi anulate ,efectele compensării sunt înlaturate în mod retroactiv, ipoteză în care reclamanta va putea reitera cererea de restituire a sumelor achitate ,nascându-se o altă situaţie de drept decât cea existentă în prezent si mai sus expusă.

În plus Curtea reţine că în mod corect prima instanţă a

reţinut că în spetă titlul de creanta si implict titlul executoriu nu a fost desfiintat definitiv ci doar in scopul emiterii de noi titluri de creantă în care datoriile fiscale ale reclamantei recurente sa fie legal stabilite astfel ca nu a existat o desfiintare a titlului executoriu în sensul art. 404 indice 1 C.pr.civ pentru a fi incident[institutia intoarcerii executarii silite.

Având în vedere aceste considerente rezultă ca în speţă în mod legal s-a procedat la compensarea legala astfel ca în temeiul art. 304 indice 1 C.pr.civ ,art. 312 C.pr.civ Curtea va respinge recursul ca nefondat si va menţine sentinţa recurată ca fiind legală şi temeinică.

Sursa: site-ul Curții de Apel Cluj

Contencios fiscal. Lipsa procedurii prealabile. Respingerea excepţiei de către prima instanţă. Interpretarea Deciziei date în RIL nr. 24/2011 a ÎCCJ

Curtea de Apel Cluj, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, decizia nr. 8810 din 19 septembrie 2013

Prin încheierea din 20.04.2012, a Tribunalului Bistriţa-Năsăud, instanţa a acordat termen de judecată la data de **1**

iunie 2012, pentru când s-a încuviinţat obiectivele aşa cum au fost formulate de reclamantă la punctele 1 şi 3 din înscrisul depus la dosar la fila 85, s-a pus în vedere reprezentantului reclamantei să facă dovada achitării avansului onorariu expert în cuantum de 500 lei, după care se va efectua adresă către expertul B.B. pentru a se aduce la cunoştinţă desemnarea în cauză şi pentru întocmirea raportului de expertiză contabilă şi se va anexa adresei un exemplar al obiectivelor încuviinţate, cu menţiunea că obiectivul nr. 2 nu a fost încuviinţat; de asemenea se va aduce la cunoştinţă expertului faptul că a fost încuviinţată cererea formulată de reprezentanţii părţilor privind desemnarea experţilor asistenţi, pentru reclamantă a d-lui expert B.T. şi pentru pârâtă a d-nului expert S.Z. şi s-a emis adresă către Biroul Local de Expertize Bistriţa, pentru a se aduce la cunoştinţă desemnarea expertului B.B..

Prin sentinţa civilă nr. 88 din 25.01.2013, pronunţate în acelaşi dosar, s-a admis în parte acţiunea în contencios fiscal formulată şi *ulterior precizată* de reclamanta SC C.C. SRL, ulterior introducerii acţiunii fiind deschisă procedura insolvenţei faţă de aceasta şi desemnat administrator judiciar practicianul în insolvenţă C.I.I.S.L.L., în contradictoriu cu pârâta ADMINISTRAŢIA FINANŢELOR PUBLICE BISTRIŢA şi, în consecinţă a fost obligată pârâta AFP Bistriţa să restituie reclamantei suma de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit.

A fost respinsă cererea reclamantei privind restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând TVA suplimentar de plată şi majorări de întârziere TVA.

A fost obligată pârâta AFP Bistriţa să plătească reclamantei dobânda legală aferentă sumei de 5.290 lei, ce se va calcula de la data achitării sumei de către reclamantă – 24.02.2010 – şi până la data restituirii efective a sumei de 5.290 lei.

Au fost compensate cheltuielile de judecată efectuate de părţi

până la concurenţa sumei de 540 lei, suma cea mai mică, şi a fost obligată pârâta AFP Bistriţa să plătească reclamantei suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată parţiale în măsura admiterii acţiunii.

A fost respinsă acţiunea formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâta DIRECŢIA GENERALĂ A FINANŢELOR PUBLICE BISTRIŢA-NĂSĂUD, (ca urmare a admiterii excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive a acestei pârâte în şedinţa publică din 20.04.2012) ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut următoarele:

La termenul de judecată din data de 20.04.2012, instanţa s-a pronunţat asupra excepţiilor peremptorii invocate în cauză, în sensul *admiterii excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive a pârâtei Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bistriţa-Năsăud* şi respectiv a *respingerii excepţiei inadmisibilităţii acţiuni,* pentru motivele consemnate în încheierea de şedinţă de la acea dată, astfel încât considerentele care au fundamentat adoptarea acestor soluţii nu vor fi reluate în prezenta expunere, instanţa făcând trimitere la conţinutul încheierii civile menţionate.

Analizând actele şi lucrările dosarului, respectiv probele administrate în cauză (înscrisuri şi expertiză contabilă), precum şi conţinutul dosarului ataşat nr. …, instanţa a reţinut pe fondul cauzei următoarele:

Prin Decizia de impunere nr. 31/27.01.2009 emisă de Administraţia Finanţelor Publice Bistriţa, au fost stabilite în sarcina reclamantei SC C.C. SRL obligaţii fiscale suplimentare după cum urmează: TVA – 573 lei şi majorări de întârziere – 51 lei, impozit pe profit – 31.455 lei şi majorări de întârziere – 19.609 lei.

Urmare a exercitării contestaţiei administrative în conformitate cu prevederile art. 205 şi urm. C.pr.fiscală,

prin Decizia nr. 42/10.07.2009 emisă de Direcţia Generală a Finanţelor Publice Bistriţa-Năsăud au fost desfiinţate parţial măsurile dispuse prin Decizia de impunere nr. 31/27.01.2009, în sensul că, în privinţa impozitului pe profit în sumă de 20.970 lei s-a dispus refacerea controlului (pct. 1.), s-a respins contestaţia reclamantei pentru suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit (pct. 2), desfiinţându-se totodată şi măsurile referitoare la majorările de întârziere în sumă de 19.609 lei aferente impozitului pe profit, urmând ca AFP Bistriţa să recalculeze şi să stabilească suma accesoriilor, în raport cu dispozitivul deciziei de soluţionare, punctele 1 şi 2.

Reclamanta a contestat în faţa instanţei de contencios administrativ fiscal decizia de soluţionare nr. 42/10.07.2009, însă doar parţial, respectiv cu privire la soluţia adoptată cu privire la suma de 5.788 lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit, acţiune ce a făcut obiectul dosarului civil nr. 3270/112/2009 al Tribunalului Bistriţa-Năsăud (ataşat).

Prin sentinţa civilă nr. 88/CA/16.03.2010 pronunţată în dosarul sus menţionat, devenită irevocabilă prin decizia nr. 634/2011 pronunţată de Curtea de Apel Cluj ca urmare a respingerii recursurilor declarate de DGFP B-N şi AFP Bistriţa, a fost admisă acţiunea reclamantei şi, în limitele investirii instanţei, s-a dispus anularea parţială a Deciziei nr. 42/2009, a Deciziei de impunere nr. 31/2009 şi a Raportului de inspecţie fiscală generală nr. 196/2009, *respectiv în privinţa impozitului pe profit suplimentar la plată în sumă de* ***5.788 lei****, exonerând pe reclamantă de obligaţia de plată a acestei sume.*

Anterior pronunţării celor două hotărâri judecătoreşti mai sus arătate, prin decizia de impunere nr. 609/16.09.2009 emisă de DGFP Bistriţa-Năsăud a fost stabilită în sarcina reclamantei cu titlu de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit suma de 10.396 lei, ca urmare a măsurii de recalculare a accesoriilor dispusă prin Decizia nr. 42/2009.

Aşa cum rezultă din conţinutul raportului de inspecţie fiscală întocmit la data de 16.09.2009 care a stat la baza emiterii dispoziţiei nr. 609/16.09.2009, recalcularea majorărilor de întârziere până la data de 26.01.2009 s-a realizat fără a se lua în calcul suma de 20.970 lei reprezentând impozit pe profit suplimentar contestat şi soluţionat în favoarea societăţii, evident avându-se în vedere suma de 5.788 lei cu titlu de impozit pe profit stabilit suplimentar şi pentru care, la momentul recalculării accesoriilor, contestaţia administrativă a reclamantei fusese respinsă de organul fiscal competent în soluţionare.

Or, dispozitivul Deciziei nr. 42/2009, prin care în privinţa măsurii de recalculare a accesoriilor s-a dispus a se realiza conform soluţiilor adoptate la punctele 1 şi 2 din dispozitiv, *a fost modificat* în ceea ce priveşte punctul 2 al acesteia *abia ulterior*, devenind executorii măsurile de anulare a sumei de 5.788 lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit şi de exonerare a reclamantei de la plata acesteia abia la data pronunţării instanţei de recurs prin decizia nr. 634 (*11 februarie 2011*), conform prevederilor art. 20 din Legea nr. 554/2004, astfel încât este evident că la acest din urmă moment evocat, reclamanta, independent de culpa sa, nu se mai afla în termenul legal (de 30 de zile conform art. 207 C.pr.fiscală) de contestare pe cale administrativă a Deciziei de impunere nr. 609/16.09.2009, prin care s-au calculat majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei, deşi în privinţa acesteia din urmă s-a constatat ulterior nelegalitatea impunerii, sens în care, soarta accesoriilor urmează soarta principalului şi în conformitate cu prevederile art. 120 alin. 3 C.pr.fiscală.

Prin urmare, nu poate fi primită apărarea pârâtei AFP Bistriţa în sensul în care, în absenţa contestării pe cale administrativă a Deciziei nr. 609/2009 (contestare pur formală din moment ce soluţia de respingere ca tardivă era mai mult decât previzibilă) şi în condiţiile definitivării acesteia în

căile de atac specifice, nu se poate susţine caracterul nedatorat al sumei calculate cu titlu de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei şi implicit, obligaţia restituirii acesteia de către organul fiscal.

În acest sens, se impune a se remarca, aşa cum s-a reţinut de altfel şi în cadrul considerentelor încheierii civile din 20.04.2012, că obiectul demersului judiciar iniţiat de reclamant în prezentul dosar este reprezentat de cererea de restituire a unor sume în temeiul prevederilor art. 117 C.pr.fiscală şi a Ordinului MFP nr. 1899/2004, astfel încât, aşa cum a statuat Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie prin Decizia nr. 24/2011 pronunţată în interesul legii, se impune a se distinge între această din urmă procedură şi cea prevăzută de art. 205 – 218 C.pr.fiscală, din această perspectivă apreciindu-se în considerentele menţionatei decizii că a susţine că nu există acces la procedura restituirii, reglementată de art. 117 din Codul de procedură fiscală (şi, implicit, Ordinul ministrului finanţelor publice nr. 1.899/2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire şi de rambursare a sumelor de la buget, precum şi de acordare a dobânzilor cuvenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depăşirea termenului legal), decât după epuizarea procedurii administrative, raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală, înseamnă practic a înlătura din ordinea juridică prima dispoziţie legală indicată, utilizând argumentul de interpretare “actus interpretandus est potius ut valeat quam pereat” – un text de lege trebuie interpretat în sensul în care ar produce efecte, iar nu în sensul în care n-ar produce niciunul.

În cadrul aceleiaşi decizii ale cărei dezlegări sunt obligatorii în condiţiile art,. 330 ind. 7 alin. 4 C.pr.civ., se mai subliniază că nu trebuie ignorate obiectul şi finalitatea celor două proceduri care vizează, pe de o parte, anularea actului administrativ fiscal, cu consecinţa

înlăturării acesteia din realitatea juridică, iar, pe de altă parte, cenzurarea refuzului nejustificat de soluţionare a cererii de restituire, procedura prealabilă fiind obligatorie numai în cazul primei categorii de acţiuni, în timp ce, pentru a doua, ea nu mai are un astfel de caracter în baza art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

În acelaşi sens, se impune şi precizarea faptului că, tot în raport de obiectul litigiului dedus judecăţii (reprezentat de contestarea refuzului exprimat de pârâta AFP Bistriţa de a da curs în întregime cererii formulate de reclamantă şi înregistrată sub nr. 92 din 18.04.2011, devin incidente prevederile art.1 şi 8 din Legea nr. 554/2004, reclamanta considerându-se vătămată într-un drept al său de către autoritatea publică menţionată prin refuzul explicit de recunoaştere a dreptului pretins, cu consecinţa urmăririi de către reclamantă, prin demersul judiciar iniţiat, a reparării pagubei.

Prin urmare, în raport de prevederile art.7 alin.1 şi 5 din Leg.nr.554/2004 raportat la art. 2 alin.2 din acelaşi act normativ, parcurgerea procedurii prealabile nu este obligatorie nici din această perspectivă.

De altfel, aşa cum subliniază reclamanta în notele scrise depuse la filele 76 – 79 dosar, însuşi organul fiscal investit cu cererea de restituire formulată în condiţiile art. 117 C.pr.fiscală nu a înţeles a invoca inadmisibilitatea cererii prin prisma neatacării Deciziei de impunere nr. 609/2009, câtă vreme a dat curs, chiar dacă doar în parte, cererii reclamantei înregistrate sub nr. 92 din 18.04.2011, răspunzându-i acesteia (prin adresa nr. 766/01/31.05.2011) în sensul că s-a operat sentinţa civilă nr. 88/CA/2010 şi că, în ceea ce priveşte recalcularea accesoriilor, s-a emis Decizia de impunere nr. 704/01/19.05.2011 prin care a fost corectată obligaţia înregistrată iniţial prin scăderea sumei de 1428 lei reprezentând majorări de întârziere pentru perioada 26.01.2009

– 15.05.2009.

În acest context, tribunalul a constatat că, deşi în privinţa accesoriilor aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei, calculate pentru perioada 25.07.2006 – 26.01.2009 prin decizia de impunere nr. 31/2009, este întrunită ipoteza legală a prevederilor coroborate ale art. 117 alin. 1 lit. b, d şi f din Codul de procedură fiscală invocate de reclamantă, AFP Bistriţa, în cadrul soluţionării cererii nr. 92 din 18.04.2011 a procedat la corectarea obligaţiei de plată a accesoriilor aferente sumei de 5.788 lei *doar* pentru perioada ulterioară emiterii deciziei nr. 31/2009, respectiv pentru 26.01.2009 – 15.05.2009, fără a avea în vedere efectele retroactive pe care sentinţa civilă nr. 88/CA/2010 le-a produs cu privire la suma cu titlu de impozit pe profit anulată, sens în care apare ca legitimă cererea reclamantei de obligare a acestei pârâte la restituirea, în temeiul prevederilor legale mai sus menţionate, raportate la cele ale Ordinului ministrului finanţelor publice nr. 1.899/2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire şi de rambursare a sumelor de la buget a accesoriilor calculate pentru perioada 26.01.2009 – 15.05.2009, a sumei de 5.290 lei (cuantumul acestor accesorii fiind relevat în cuprinsul raportului de expertiză contabilă efectuat în cauză, respectiv la punctul 1 din concluzii – modalitatea de calcul nefiind contestată de părţi prin formularea de obiecţiuni).

Totodată, apar ca neîntemeiate apărările pârâtei vizând faptul că reclamanta nu ar fi achitat în fapt sumele a căror restituire se solicită, aceasta în condiţiile în care reclamanta a depus la dosar nota contabilă nr. 167/24.02.2010 care atestă plata sumei de 10.878 lei cu titlu de impozit pe profit – majorări şi debit – în contul Trezoreriei Bistriţa. În acest sens, este real că totalul accesoriilor recalculate prin decizia de impunere nr. 609/2009 cuantificau o sumă inferioară celei achitate de reclamantă, respectiv suma de 10.396 lei, însă, pe de o parte, aşa cum rezultă din

menţiunile notei contabile menţionate, această sumă reprezintă atât majorări impozit pe profit cât şi debit impozit pe profit, iar pe de altă parte, nici măcar organul fiscal pârât nu a fost în măsură a preciza ce altă natură ar putea avea plata acestei sume, limitându-se la a susţine, în cadrul întâmpinării depuse la dosar şi a concluziilor scrise, că natura obligaţiilor achitate de reclamantă este *alta* decât cea de majorări de întârziere la impozitul pe profit, fără alte specificaţii.

Prin urmare, în lumina considerentelor de fapt şi de drept mai sus prezentate, instanţa a dispus obligarea pârâtei AFP Bistriţa să restituie reclamantei suma de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit încasate în mod nelegal. Perceperea nelegală la buget a unei sume nelegal stabilite produce un prejudiciu contribuabilului prin lipsirea de respectiva sumă de bani pentru perioada cuprinsă între data încasării acesteia şi data restituirii efective. Normele speciale din materia dreptului fiscal nu reglementează acoperirea acestui prejudiciu, neputând opera prin analogie prevederile art. art. 124 alin. 2 raportat la art. 120 alin. 6 şi art. 117 Cod procedură civilă (norme de strictă interpretare şi aplicare doar la situaţia pe care o reglementează), situaţie în care devin incidente normele dreptului comun şi care permit celui vătămat dreptul de a beneficia de repararea integrală a prejudiciului produs prin plata unor sume stabilite suplimentar în mod nelegal şi nerestituite, astfel încât repunerea părţii în situaţia anterioară se va materializa în obligarea pârâtei AFP Bistriţa să plătească reclamantei dobânda legală aferentă sumei de 5.290 lei, ce se va calcula de la data achitării sumei de către reclamantă – 24.02.2010 – şi până la data restituirii efective a sumei de 5.290 lei, în temeiul prevederilor art. 1535 din Noul Cod civil.

În privinţa celui de-al doilea capăt de cerere formulat de reclamantă prin acţiunea introductivă ulterior precizată,

vizând restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând TVA suplimentar de plată şi majorări de întârziere TVA, instanţa a constatat că acesta a fost nefondat şi a fost respins ca atare, pentru considerentele ce urmează a fi expuse în cele ce succed.

Sumele mai sus menţionate reprezintă o parte din obligaţiile suplimentare de plată stabilite în sarcina reclamantei (respectiv suma de 6.872,878 lei TVA suplimentar stabilit în temeiul facturii fiscale nr. 00509455/21.06.2005 emisă pentru clientul SC Romex România SRL şi suma de 6.635 lei , accesorii pentru perioada 25.07.2005 – 25.01.2006) prin Decizia de impunere nr. 374/30.05.2008, act administrativ fiscal care, spre deosebire de cazul Deciziei de impunere nr. 31/2009 ce a făcut obiectul analizei primului petit al acţiunii, nu a făcut obiectul controlului judecătoresc, nefiind constatat în privinţa sumei solicitate a fi restituită caracterul nedatorat al acesteia, respectiv faptul stabilirii acesteia în mod nelegal în sarcina reclamantei.

Este real că reclamanta, în cererea de restituire nr. 92 din 18.04.2011, se referă şi la această sumă argumentând că în considerentele aceleiaşi sentinţe civile nr. 88/CA/2010, analizându-se raporturile juridice dintre reclamantă şi societatea comercială mai sus menţionată, a constatat faptul că suma de 430.558.7000 lei Rol nu intră în baza de impunere a reclamantei, inclusiv în privinţa TVA.

Însă, în condiţiile în care nu există o statuare expresă a instanţei de judecată care să dispună anularea actului administrativ fiscal care a stabilit în sarcina reclamantei sumele suplimentare cu titlu de TVA, aceasta fiind investită doar cu analiza parţială asupra legalităţii deciziei de impunere nr. 31/2009, cu referire la impozitul pe profit, apare ca neîntemeiată cererea de restituire formulată de reclamantă în temeiul prevederilor art. 117 C.pr.fiscală, legalitatea impunerii sumei cu titlu de TVA nefiind contestată de reclamantă în termen legal, *deşi nimic nu o împiedica a*

exercita căile de atac prevăzute în procedura reglementată de art. 205 – 218 C.pr.fiscală. A valida teza avansată de reclamantă presupune a specula asupra soluţiei pe care organele fiscale, respectiv ulterior instanţa de judecată, după caz, ar fi pronunţat-o în cazul în care reclamanta ar fi uzat de căile legale de contestare puse la dispoziţia sa conform normelor legale mai sus menţionate, ceea ce nu poate fi primit.

Analizând culpa procesuală care în cauză aparţine deopotrivă reclamantei, cât şi pârâtei AFP Bistriţa, în condiţiile admiterii doar parţial a pretenţiilor formulate de reclamantă, instanţa, în temeiul prevederilor art. 274 şi art. 276 C.pr.civ., a compensat cheltuielile de judecată efectuate de părţi până la concurenţa sumei de 540 lei, suma cea mai mică, obligând pârâta AFP Bistriţa să plătească reclamantei suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată parţiale în măsura admiterii acţiunii. Dovada efectuării cheltuielilor de judecată se regăseşte în cuprinsul chitanţelor depuse la dosar, iar componenţa acestora este următoarea: onorariu expert asistent achitat pentru pârâtă în sumă de 540 lei, iar pentru reclamant – 500 lei avans onorariu expertiză, 420 lei diferenţă decont expert, 40 lei taxă judiciară şi timbru judiciar, 650 lei onorariu avocaţial.

În privinţa pârâtei DIRECŢIA GENERALĂ A FINANŢELOR PUBLICE BISTRIŢA-NĂSĂUD, instanţa a adoptat soluţia respingerii acţiunii reclamantei în contradictoriu cu aceasta ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, ca urmare a admiterii excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive a acestei pârâte în şedinţa publică din 20.04.2012, pentru considerentele menţionate în cuprinsul acesteia şi la înţelege a face trimitere.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs DIRECŢIA GENERALĂ A FINANŢELOR PUBLICE BISTRIŢA-NĂSĂUD şi ADMINISTRAŢIA FINANŢELOR PUBLICE BISTRIŢA.

Prin recursul declarat de Direcţia Generala a Finanţelor Publice Bistriţa-Năsăud, a solicitat modificarea în parte a hotărârii atacate şi a încheierii de şedinţa din data de 20.04.2012, în principal, în sensul admiterii excepţiei inadmisibilităţii acţiunii pentru lipsa plângeri prealabile fiscale şi în contextul dispoziţiilor art.117 din OG nr.92/2003 invocata de către parata-recurenta Direcţia Generala a Finanţelor Publice Bistriţa Nasaud, iar în subsidiar în sensul respingerii acţiunii în contencios administrativ fiscal ca fiind convingerea instanţei în a dispune o asemenea hotărâre, precum şi cele pentru care au fost înlăturate apărările, punând astfel instanţa de control judiciar în imposibilitatea de a verifica soluţia adoptata, prin prisma normelor de drept aplicabile spetei.

În motivare arată următoarele:
1.Cu privire la excepţia inadmisibilităţii acţiunii pentru lipsa plângerii prealabile:
Prin acţiunea introductiva precizata de către reclamanta-intimata SC„C.C.” SRL ,s-a solicitat instanţei

de judecata în contradictoriu cu paratele Direcţia Generala a Finanţelor Publice Bistriţa Nasaud şi Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa ca prin hotărârea ce o va pronunţa în cauza dedusa judecaţii sa oblige paratele în solidar la restituirea sumei de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit, restitui rea sumei de 13.555 lei reprezentând 6.873 lei TVA suplimentar de plata şi 6.682 lei majorări de întârziere TVA,precum şi obligarea în solidar a paratelor la plata dobânzilor (nu se precizează ce fel de dobânzi,insa din motivarea în drept a acţiunii introductive rezulta ca este vorba de dobanziie fiscale),calculate de la data achitării de către reclamanta a sumelor solicitate a fi restituite şi pana la data plaţii efective.

Trebuie reţinut faptul ca ambele parate chemate în judecata sunt autorităţi publice care sunt investite legal în materia

administrativ fiscala,astfel ca fata de reclamanta-intimata SC,,C.C.”SRL,se manifesta ca organe de realizare a puterii de stat şi nu ca persoane fizice de drept civil.

Potrivit art. 52 alin.(1) din Constituţia României, persona vătămata intr-un drept al sau ori intr-un interes legitim de o autoritate publica,printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termen legal a unei cereri este îndreptăţită sa obţină recunoaşterea dreptului pretins sau a interesului legitim,anularea actului şi repararea pagubei” iar conform alin.(2) „condiţiile şi limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organica”.

Prin Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ-lege organica, se prevede ca „orice persoana care se considera vătămata intr-un drept al sau ori intr-un interes legitim de o autoritate publica,printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termen legal a unei cereri, se poate adresa instanţei de contencios administrativ competente pentru anularea actului,recunoaşterea dreptului pretins sau a interesului legitim şi repararea pagubei ce i-a fost cauzata”.

Dispoziţiile art.7 din Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, stipulează înainte de a se adresa instanţei de contencios administrativ competente, persoana care se considera vătămata într-un drept al sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, trebuie sa solicite autorităţii publice emitente în termen de 30 de zile de la data comunicării actului revocarea în tot sau în parte a acestuia. Plângerea se poate adresa în egala măsura organului ierarhic superior daca acesta exista”.

Pe de alta parte dispoziţiile art.109 alin.(2) C.procedura civila arata ca în cazurile anume stabilite de lege,sesizarea instanţei competente se poate face numai după îndeplinirea procedurii prealabile,in condiţiile prevăzute de legea speciala.

Coroborarea acestei dispoziţii din C.procedura civila cu prevederile art.7 din Legea nr.554/2004,conduce la concluzia ca procedura prealabila administrativa este reglementata ca o condiţie de exercitare a dreptului la acţiune în contenciosul administrativa cărei neîndeplinire în termen şi condiţiile prevăzute de lege,atrage inadmisibilitatea acţiunii aşa cum constant s-a pronunţat şi înalta Curte de Casaţie şi Justiţie (ex. Decizia nr. 3268/05.10.2006, Decizia nr.146/27.03.2007).

Reclamanta susţine prin acţiunea introductiva ca la data de 18.04.2011 a formulat o cerere prin care a solicitat paratei Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa „operarea în evidentele fiscale a diminuării impozitului pe profit cu suma de 5.788 lei şi diminuarea accesoriilor la aceasta suma”

Cum între plăcerea prealabila şi acţiunea introductiva trebuie sa existe o identitate de obiect, întrucât numai aşa autoritatea publica poate fi deplina măsura de a analiza pretenţiile formulate, jurisprudenţa romana a statuat ca „în cazul în care procedura prealabila nu îndeplineşte condiţiile pentru a putea fi calificata ca fiind plângerea prealabila ceruta de lege” acţiunea introductiva va fi respinsa ca fiind inadmisibila.

Cu privire la acest aspect se impune a observa următoarele :

– prin adresa nr.92/18.04.2001 înregistrata la parata Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa sub nr.7967/2011 se solicita operarea în evidentele fiscale a diminuării impozitului pe profit cu suma de 5.788 lei şi diminuarea accesoriilor la aceasta suma şi anularea obligaţiilor de plata stabilite suplimentar la TVA în suma de 6.873 lei şi accesoriile aferente.

– prin acţiunea introductiva formulata, reclamanta prin petitul nr. 1 solicita restituirea sumei de 5.296 lei reprezentând majorări de întârziere, iar prin petitul nr.2

restituirea sumei de 13.508 lei reprezentând tva – suplimentar de plata şi majorări de întârziere ;

– prin petitul 3 al acţiunii introductive reclamanta solicita obligarea la plata dobânzilor calculate de la data achitării sumelor a căror restituire se solicita şi pana la data plaţii efective.

Având în vedere cele mai sus precizate,faptul ca legea condiţionează exercitarea recursului jurisdicţional de exercitarea în prealabil a recursului administrativ, precum şi făptui ca intre plăcerea prealabila şi acţiunea introductiva trebuie sa existe o identitate de obiect ceea ce în situaţia de fata nu exista după cum se poate observa, apreciază ca acest înscris nu îndeplineşte condiţiile pentru a fi calificat de instanţa ca fiind o plângere prealabila a reclamantei cu privire la pretenţiile formulate, astfel încât acţiunea introductiva precizata în varianta celor trei petite ,sa poată fi admisibila în condiţiile legii.

2. Cu privire ia excepţia inadmisibilităţii acţiunii formulate în contextul dispoziţiilor art.117 din OG nr.92/2003.

Prin acţiunea introductiva precizata de către reclamanta-intimata SC„C.C.” SRL ,s-a solicitat instanţei de judecata în contradictoriu cu paratele Direcţia Generala a Finanţelor Publice Bistriţa Nasaud şi Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa ca prin hotărârea ce o va pronunţa în cauza dedusa judecaţii sa oblige paratele în solidar la restituirea sumei de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit,restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând 6.873 lei TVA suplimentar de plata şi 6.682 lei majorări de întârziere TVA, precum şi obligarea în solidar a paratelor la plata dobânzilor (nu se precizează ce fel de dobânzi,insa din motivarea în drept a acţiunii introductive rezulta ca este vorba de dobânzile fiscale) .calculate de la data achitării de către reclamanta a sumelor solicitate a fi restituite şi pana la data plaţii efective.

În materie fiscala, procedura speciala de restituire şi de rambursare a sumelor de la buget este reglementata de dispoziţiile art.117 C.procedura fiscala şi dispoziţiile pct.2 din Anexa 1 la OMFP nr. 1899/2004.

În lumina dispoziţiilor legale antecitate, apreciază ca restituirea sumei solicitate de către reclamanta- intimata ar putea fi posibila numai în situaţia în care ar fi îndeplinite condiţiile legale stipulate prin dispoziţiile actelor normative mai sus menţionate, ori va rugam sa observaţi ca restituirea sumelor solicitate de către reclamanta, nu poate fi încadrata în niciuna dintre situaţiile enumerate de către art.117 lit.a)-h).

Conform Cap. l pct. 2 şi următoarele din OMFP 1899/2004, restituirea sumelor de la buget se efectuează la cererea contribuabilului,in termen de 45 de zile de la data depunerii şi înregistrării acesteia la organul fiscal căruia ii revine obligaţia administraţii creanţelor bugetare,aceasta cerere trebuind a fi în mod obligatoriu însoţita de documentele necesare din care sa rezulte ca suma solicitata este certa pentru a putea face obiectul unei restituiri.

În condiţiile mai sus descrise, apreciază ca acţiunea reclamantei îndreptata împotriva paratelor este inadmisibila şi din acest punct de vedere.

3. Cu privire la fondul cauzei, arată următoarele :

În principal învederam instanţei ca prin hotărârea pronunţata,parata-recurenta nu a căzut în pretenţii,acţiunea fiind respinsa împotriva acesteia prin admiterea excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive prin încheierea de şedinţa din data de 20.04.2012.

Însă reiterează susţinerile şi apărările formulate în contradictoriu cu reclamanta-intimata şi cu reţinerile instanţei de fond,in contextul în care instanţa de control judiciar v-a analiza cauza sub toate aspectele făcând uzanţa

de dispoziţiile art. 304 şi 3041 C.procedura civila şi în situaţia în care v-a respinge excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a instituţiei.

Astfel arată instanţei ca urmare efectuării unei inspecţii generale de către Activitatea de Inspecţie Fiscala din cadrul Administraţiei Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa, a fost întocmit Raportul de inspecţie fiscala nr. 32/26.01.2009 ce a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei obligaţii fiscale suplimentare în suma totala de 51.688 lei reprezentând, taxa pe valoarea adăugata (573 lei), majorări de întârziere (51 lei), impozit pe profit (31.455 lei) şi majorări de întârziere aferente impozitului pe profit (19.609 lei).

Uzând de dispoziţiile art.205 C.procedura fiscala, reclamanta a formulat o contestaţie administrativa, prin care a solicitat anularea în parte a masurilor dispuse prin Decizia de impunere nr.31/27.01.2009, respectiv a solicitat anularea sumei de 46.367 lei din care impozit pe profit (26.758 lei) şi majorări de întârziere în suma de 19.609 lei.

Contestaţia administrativa a fost soluţionata de către organul administrativ – jurisdicţional de la nivelul Direcţiei Generale a Finanţelor Publice Bistriţa Nasaud prin Decizia nr.42/10.07.2009, soluţia dispusa fiind:

– desfiinţarea parţiala a masurilor cuprinse în Decizia de impunere nr.31/27.01.2009 cu privire la impozitul pe profit în suma de 20.970 lei şi dispunerea refacerii controlului cu respectarea prevederilor pct.12.7 din Instrucţiunile aprobate prin O.M.F.P. nr.519/2005 şi a celor prevăzute în considerente;

– respingerea ca neîntemeiata a contestaţiei formulate pentru suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit şi pe cale de consecinţa menţinerea în parte a Deciziei de impunere

nr.31/27.01.2009 pentru aceasta suma;

– desfiinţarea în totalitate a masurilor referitoare la majorările de întârziere de 19.609 lei aferente impozitului pe profit din Decizia de impunere nr.31.27.01.2009 referitoare la aceste obligaţii fiscale, urmând ca în raport cu dispozitivul decizie de soluţionare, punctele 1 şi 2,organele fiscale ale Activităţii de Inspecţie Fiscala din cadrul Administraţiei Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa sa recalculeze şi sa stabilească suma accesoriile aferente impozitului pe profit respinse sau desfiinţate cu respectarea prevederilor art.216 alin.(3) din C.procedura fiscala,republicat cu modificările şi completările ulterioare.

Existând pronunţata o soluţie definitiva în calea administrativa de atac, reclamanta a uzat de calea jurisdicţionala, formulând a acţiune în contencios prin care a solicitat anularea parţiala a Deciziei nr.42/10.07.2009 emisa de către Direcţia Generala a Finanţelor Publice Bistriţa Nasaud pronunţata în dosarul nr.28/2009,pe cale de consecinţa anularea parţiala a Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 emisa de către Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa – Activitatea de Inspecţie Fiscala,anularea parţiala a Dispoziţiei privind masurile stabilite de organele de inspecţie fiscala nr.32/26.01.2009 şi anularea parţiala a Raportului de inspecţie fiscala înregistrat la parata de rând 2 sub nr. 196/30.01.2009 privitor la impozitul pe profit stabilit suplimentar la plata în suma de 5.788 lei.

Tribunalul Bistriţa Nasaud, declarându-se competent general,material şi teritorial, s-a investit cu soluţionarea pricinii astfel ca s-a pronunţata prin Sentinţa civila nr.88/CA/2010 din data de 16.03.2010 rămasa definitiva şi irevocabila prin Decizia civila nr.634/2011 din data de 11.02.2011, în sensul admiterii acţiunii formulate, anularea parţiala a Deciziei nr.42/10.07.2009 emisa de către Direcţia Generala a Finanţelor Publice Bistriţa Nasaud pronunţata în dosarul nr.28/2009,pe cale de consecinţa anularea parţiala a

Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 emisa de către Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa – Activitatea de Inspecţie Fiscala, a Dispoziţiei privind masurile stabilite de organele de inspecţie fiscala nr.32/26.01.2009 şi a Raportului de inspecţie fiscala înregistrat la AFP Bistriţa – AIF sub nr. 196/30.01.2009, în privinţa impozitului pe profit suplimentar de plata în suma de 5.788 lei ca fiind nelegale şi netemeinice,exonerând pe reclamanta de obligaţia de plata a acestei sume.

Foarte important de subliniat în analiza cauzei deduse judecaţii sunt următoarele aspecte:

a) La data de 16.09.2009 Activitatea de Inspecţie Fiscala a procedat la refacerea controlului cu privire la recalcularea şi stabilirea sumelor accesoriilor aferente impozitului pe profit respinse sau desfiinţate, fiind astfel emisa Decizia de impunere nr.609/16.09.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei obligaţii fiscale bugetare constând în majorări de întârziere în cuantum total de 10.396 lei la impozitul pe profit

– Decizie de impunere a fost emisa la data de 16.09.2009 , potrivit măsurii dispuse de către Biroul de Soluţionare a Contestaţiilor nr.42/10.07.2009 înainte ca sa existe o soluţie definitiva şi irevocabila cu privire la suma de 5.788 lei contestata, (16.03.2010-solutia instanţei de fond,11.02.2001-solutia instanţei de control judiciar);

– Decizie de impunere nr.609/16.09.2009 putea sa fie atacata de către reclamanta în termen de 30 de zile de la data comunicării ei,sub sancţiunea decăderii potrivit art.207 C.procedura fiscala.

Reclamanta nu a înţeles sa atace acest act administrativ fiscal ce reprezintă titlu de creanţa pentru a-i putea fi deschisa calea jurisdicţionala de atac în conformitate cu dispoziţiile art.218 C.procedura fiscala în contra unui

răspuns sau a unei decizii de soluţionare a contestaţiei în calea administrativa de atac cu privire la aceasta.

Neurmarea corespunzătoare a procedurii administrativ-fiscale de către reclamanta face în opinia noastră ca decizia de impunere nr.609/16.09.2009 prin care au fost stabilite majorările de întârziere în cuantum total de 10.396 lei la impozitul pe profit sa rămână definitiva în sistemul administrativ al cailor de atac, astfel ca aceasta suma cu titlu de majorări de întârziere nu mai poate fi pusa sub discuţie din perspectiva unei eventuale anulari sau restituiri Mata timp cat actul administrativ fiscal nu mai poate fi atacat

– Este de asemenea important de reţinut şi faptul ca prin Raportul de inspecţie fiscala din data de 16.09.2009 s-a consemnat de către organele de inspecţie fiscala ca administratorul societăţii reclamante este de acord cu sumele stabilite suplimentar, conform declaraţiei date de către acesta în data de 16.09.2009.

b) Cât privesc masurile de executare silita întreprinse de către organele de executare silita din cadrul paratei Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa în dosarul execuţional nr. 03824004/06/30/1/2009/15850 ,apreciem ca ele au fost corect demarate, întrucât titlul de creanţa (decizia de impunere nr.609/16.09.2000) s-a bucurat de prezumţia de legalitate,nu a fost suspendata în condiţii legii (întrucât reclamanta a fost de acord cu aceasta obligaţie stabilita), astfel ca a devenit titlu executoriu după expirarea scadentei de plata a obligaţiilor stabilite prin acesta.

Cât priveşte susţinerea reclamantei ca suma de 10.396 lei reprezenta majorări de întârziere a fost achitata potrivit notei contabile nr. 167/24.02.2010, solicită să se observe că pe de o parte natura obligaţiilor achitate de către reclamanta este alta decât cea de majorări de întârziere ia impozitul pe

profit, iar cuantumul achitat este de 10.878 lei, altul decât cel de 10.393 lei.

c). Cât priveşte Decizia nr.511/05.11.2009 ,referitoare la obligaţiile de plata accesorii aferente , emisa de către parata Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa în suma totala de 1.939 lei pentru perioada 26.01.2009-15.05.2009. data la care Decizia de impunere nr.31.27.01.2009 a fost suspendata, arată cu privire la aceasta ca majorările de întârziere la impozitul pe profit în cuantum de 1.939 lei stabilite în sarcina reclamantei, au fost corectate urmare punerii în executare a sentinţei civile nr.88/CA/2009 rămasa definitiva şi irevocabila (scăderea obligaţiei de 5.788 lei), prin Decizia nr.704/01/19.05.2011 (necontestata de către reclamanta), în sensul reducerii acestora cu suma de 1.428 lei.

Susţinerea reclamantei potrivit căreia se impune scăderea întregii sume de 10.393 lei reprezentând majorări de întârziere urmare punerii în executare a sent. civile nr.88/CA/2010 este neîntemeiata în opinia noastră pentru următoarele considerente:

– aceste majorări de întârziere nu privesc doar suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit;

– actul administrativ fiscal prin care au fost constatate,stabilite şi individualizate este Decizia de impunere nr.609/16.09.2009,ramasa definitiva în sistemul cailor de atac, (nu a fost atacata de către reclamanta);

– reclamanta nu deţine o hotărâre judecătoreasca rămasa definitiva şi irevocabila cu privire la acest act administrativ fiscal care sa dispună anularea lui totala sau parţiala;

– organul fiscal nu poate proceda la aceasta data la revocarea actului administrativ fiscal ,întrucât el fost pus în circuitul civil din luna septembrie 2009;

d). Cu privire la solicitarea de anulare a Deciziei de impunere nr.374/30.05.2008 în ceea ce priveşte suma de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugata stabilita suplimentar, arată următoarele:

– chiar daca Tribunalul Bistriţa Nasaud retine prin considerente sentinţei civile nr.88/CA/2010 ca suma de 430.558.700 lei nu intra în baza de impunere a reclamantei, prin dispozitivul acesteia instanţa nu se pronunţa nici cu privire la Decizia de impunere nr.374/30.05.2008 şi nici cu privire la taxa pe valoarea adăugata în suma de 6.873 lei, întrucât nu fusese investita cu un asemenea petit în analiza ,astfel ca în ceea ce priveşte aceasta hotărâre evocata arată ca pe de o parte nu exista o obligaţie a organului fiscal în operarea unei eventuale scăderi din evidenta a sumei de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugata, iar pe de alta parte aceasta nu-l conferă reclamante dreptul sa ceara punerea ei în executare cu privire la suma de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoare adăugata.

Apreciind ca solicitarea reclamantei de restituire a sumei de 6.873 iei reprezentând taxa pe valoarea adăugata este neîntemeiata, considere ca neîntemeiata nici cererea de restituire a sumei de 6.635 lei reprezentând majorări de întârziere aferente sumei de 6.873 lei, (aşa cum în mod corect şi legal a statuat instanţa fondului).

Cu privire la concluziile raportului de expertiza contabila judiciara, efectuat în cauza dedusa judecaţii, arată :

Instituţia nu a înţeles sa formuleze obiecţiuni fata de concluziile lucrări, având în vedere următoarele considerente:

– Cu privire la concluziile expertizei contabile vizând primul obiectiv,nu am înţeles sa contestam modul de calcul a accesoriilor în suma de 5.290 lei,plecând de la baza impozabila de 5.788 lei, întrucât problematica la care trebuie sa răspundă instanţa este în principal, nu determinarea

cuantumului majorărilor de întârziere aferente impozitului pe profit solicitate de către reclamant,ci daca aceasta este îndreptăţită a le solicita.

Din apărările formulate prin scriptul nr. 15.063/15.11.2011 intitulat întâmpinare, cât şi din conţinutul adresei nr. 1175/24.08.2011 emisa de către parata Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa, depusa la dosarul cauzei, rezulta în mod cert ca paratele nu datorează reclamantei pretenţiile, formulate,întrucât toate consecinţele fiscale ce au decurs din punerea în executare a Sentinţei civile nr.88/CA/2010 ,cu privire la suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit au fost îndeplinite de către organele fiscale, respectiv, aceasta suma a fost scăzuta din evidentele nominale şi centralizate ale fiscului,iar accesoriile calculate prin Decizia de calcul accesorii nr. 511/01.11.2009 în suma de 1.939 lei pana la data de 15.05.2009,data suspendării actului administrative fiscal,au fost diminuate urmare corecţiei efectuate prin decizia de calcul accesorii nr.704/01/19.05.2011 cu suma de 1.428 lei.

Toate aceste operaţiuni fiscale s-au efectuat ţinându-se seama şi de Decizia nr. 609/16.09.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei majorări de întârziere în cuantum de 10.396 lei la impozitul pe profit, decizie rămasa definitiva prin neatacare în sistemul cailor administrative.

Susţine în continuare ca nici din motivarea acţiunii precizate, nici din scriptele depuse în probaţiune de către reclamanta, precum nici din concluziile raportului de expertiza contabila,nu se probează şi nu se dovedeşte ca accesoriile determinate în cuantum de 5.290 lei la impozitul pe profit, nu au făcut obiectul diminuării şi corecţiilor calculului de accesorii efectuate de către organele de inspecţie fiscala prin Deciziile de calcul accesorii nr.511/01.11.2009 şi nr.704/01/19.05.2011,toate în strânsa legătura cu obligaţiile accesorii stabilite prin Decizia nr.609/16.09.2009.

– Cu privire la concluziile expertizei contabile vizând cel de al doilea obiectiv, de asemenea arătam ca nu a înţeles sa contestam modul de calcul a accesoriilor în suma de 6.682 lei,plecând de la baza impozabila de 6873 lei reprezentând TVA, având în vedere următorul raţionament:

Întreg demersul procesual al reclamantei vizând pretenţiile formulate,are ca punct de plecare Sentinţa civila nr.88/CA/2010 pronunţata de către Tribunalul Bistriţa Nasaud, rămasa definitiva şi irevocabila prin care instanţa fondului a desfiinţat în parte Decizia de impunere nr.31/27.01.2009 cu privire la impozitul pe profit stabilit suplimentar în cuantum de 5.788 lei.

Ori, cum corect reţin şi experţii prin raportul de expertiza contabila efectuat în cauza, instanţa prin Sentinţa civila nr.88/CA/2010 nu anulează actul administrativ fiscal şi nu dispune masuri în ceea ce priveşte TVA stabili suplimentar în suma de 6.783 lei.

Prin urmare titlul de creanţa fiind menţinut ca temeinic şi legal de către instanţa cu privire la TVA în suma de 6.873 lei, solicitarea de restituire a acestei sume cu acordarea majorărilor de întârziere în cuantum de 6.682 lei calculate de către experţi este neîntemeiata, atâta timp cât actul administrativ fiscal a fost menţinut de către instanţa ca temeinic şi legal cu privire la TVA.

Acest aspect a fost în corect analizat şi statuat de instanţa fondului.

Cat priveşte capătul de cerere vizând acordarea dobânzilor legale calculate asupra sumei de 5.290 lei, de la data plaţii şi pana la data restituirii efective, arată şi apreciază ca acesta este neîntemeiat, arătând următoarele:

Este adevărat faptul ca atunci când o parte este căzuta în pretenţii {in speţa pârâta-recurenta Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa), reclamanta ar putea fi

îndreptăţită la repararea integrala a prejudiciului produs ,in acest fel fiind respectat principiul echităţii care impune plasarea solvens-ului de a beneficia de suma ca şi cum ar fi folosit-o el însuşi, însă trebuie avut în vedere faptul ca reclamanta atât prin acţiunea introductiva cat şi prin precizarea de acţiune nu a solicitat acordarea dobânzilor legale pe care instanţa le-a acordat, pe de o parte, iar pe de alta parte se poate observa ca nu exista efectuata de către reclamanta nici o motivarea în drept pe un asemenea capăt de cerere.

Prin recursul declarat de Administraţia Finanţelor Publice Bistriţa, s-a solicitat modificarea în parte a hotărârii în sensul respingerii acţiunii formulata de SC Original Corn SRL Bistriţa ca netemeinica în ceea ce priveşte restituirea sumei de 5.290 iei şi dobânda legala aferenta, precum şi a cheltuielilor de judecata.

În motivare arată că societatea comerciala C.C. SRL a fost verificata de către inspectorii fiscali din cadrul AIF-DGFP Bistriţa-Năsăud cu privire la toate impozitele şi taxele pana la data de 30.11.2008, mai puţin impozitul pe profit care a fost verificat pana la data de 30.09.2008. în urma verificărilor, în urma Raportului de inspecţie fiscala nr. 10/12.01.2009, pri Decizia de impunere nr.31/2009 s-au stabilit în sarcina societăţii sume suplimentare de piaţa în cuantum de 51.688 lei, reprezentând:

- – 31.455 lei = impozit pe profit
- – 19.609 (ei = majorări aferente impozitului pe profit
  – 573 lei = TVA
  – 51 lei = majorări aferente TVA.
  Ulterior, societatea a formulat sl depus contestaţie în temeiul art. 205 şi următoarele din OG 92/2003 privind codul deprocedura fiscala, pentru suma de 26.758 reprezentând impozit pe profit şi suma 19,609 lei – majorări aferente impozitului pe profit, sume stabilite prin decizia mai sus menţionata. Contestaţia a fost

soluţionata prin Decizia Biroului soluţionare contestaţii din cadrul DGFP BN nr. 42/10.07.2009, în sensul anularii sumei de 20.970 lei impozit pe profit şi a sumei de 19.609 lei majorări, şi s-a dispus, totodată, refacerea controlului. Totodată, prin aceeaşi decizie, s-a respins ca neîntemeiata contestaţia cu privire la suma de 5.788 lei – impozit pe profitÎmpotriva acestei decizii, SC C.C. SRL a formulat acţiune în contencios administrativ înregistrata în dosarul Tribunalului Bistriţa-Năsăud nr. …/112/2009, dosar soluţionat prin Sentinţa Civila nr. 88/CA/2010 din data de 16.03.2010, instanţa de judecata pronunţându-se în sensul exonerării reclamantei de obligaţia de a plaţi suma de 5788 lei reprezentând impozit pe profit.

Menţionează faptul ca organul fiscal a respectat toate dispoziţiile stabilite prin Sentinţa Civila mai sus menţionata şi prin Decizia Biroului soluţionare contestaţii din cadrul DGFP BN nr. 42/10.07.2009, inclusiv referitor Ia refacerea controlului cu respectarea prevederilor pct. 12.7 din instrucţiunile aprobate prin OMFP nr.519/2005, finalizat cu emiterea Raportului de inspecţie fiscala încheiat în 16.09.2009 şi a Deciziei de impunere nr. 609/16.09.2009, prin care s-au stabilit în sarcina societăţii contestatoare obligaţii de plata în cuantum de 10.396 lei.

Prin acţiunea formulata în prezentul dosar, contestatoarea SC C.C. SRL solicita restituirea sumei de 5.296 lei reprezentând sume stabilite prin decizia de impunere nr. 609/16.09.2009 devenita titlu executoriu, şi neatacata în termenul legal, şi restituirea sumei de 13.508 lei – TVA şi majorări, sume stabilite prin prima decizie, respectiv Decizia de impunere nr.31/2009 şi care nu au fost contestate în termenul legai.

Potrivit art. 209 din OG 92/2003® privind Codul de procedura fiscala, contestaţiile formulate împotriva

deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situaţiei emise în conformitate cu legislaţia în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziţie de măsuri, se soluţionează de către structura specializată de soluţionare a contestaţiilor din cadrul direcţiilor generale ale finanţelor publice judeţene sau a municipiului Bucureşti, după caz, în a căror rază teritorială îşi au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestaţiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuţii, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum şi măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei;

Totodată art. 7 din Legea contenciosului administrativ înainte de a se adresa instanţei de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorităţii publice emitente sau autorităţii ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

Având în vedere cele mai sus menţionate, solicită instanţei să observe ca în cauza dedusa judecaţii reclamanta nu face dovada realizării unei proceduri prealabile cu instituţia noastră pentru sumele solicitate, situaţie în care apreciem ca acţiunea ce face obiectul prezentului dosar este inadmisibila.

Referitor la susţinerile contestatoarei cu privire la faptul ca sumele reprezentând majorări aferente impozitului pe profit (5.788 lei) au fost calculate eronat, arătam ca în urma reverificărilor efectuate de organul de inspecţie fiscala, administratorul societăţii contestatoare a fost de acord cu sumele suplimentare

stabilite prin Raportul de inspecţie fiscala din data de 16.09.2009 şi Decizia de impunere nr. 609/16.09.2009, dovada fiind şi faptul ca Decizia de impunere nu a fost contestata în termenul prevăzut de lege.

Totodată, cu privire la sumele reprezentând TVA şi majorări TVA pe care prin acţiunea ce face obiectul prezentului dosar contestatoarea le solicita, reiteram ca acestea nu au fost contestate, astfel ca Decizia de impunere nr. 31/2009 a fost anulata doar în parte cu privire la impozitul pe profit, sumele reprezentând TVA şi majorările aferente rămânând certe, tocmai prin necontestarea lor de către nici o persoana interesata.

Pentru motivele mai sus arătate, solicită instanţei modificarea în parte a hotărârii atacate în sensul respingerii acţiunii formulata de SC Original Corn SRL Bistriţa ca netemeinicia în ceea ce priveşte restituirea sumei de 5.290 lei şi dobânda legala aferenta, precum şi a cheltuielilor de judecata

În drept, a invocat dispoziţiile articolelor 299 şi următoarele Cod procedura civila şi O.G. nr. 92/2003® privind Codul de procedura fiscala şi prevederile Legii 554/2004 – Contenciosul administrativ.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 17 septembrie 2013, S.C. C.C. S.R.L. a solicitat respingerea ca nefondate a recursurilor declarat de pârâte, cu menţinerea hotărârii atacate ca fiind temeinică şi legală.

Analizând sentinţa atacată prin prisma motivelor de recurs şi a apărărilor formulate, Curtea reţine următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată formulată sub forma acţiunii de contencios fiscal, reclamanta solicită ca instanţa de fond să dispună obligarea pârâtelor în solidar să restituie

acesteia diverse sume de bani cu titlu de creanţe fiscale aspect pe care de altfel îl reţine ca atare şi instanţa de fond în considerentele hotărârii atacate.

Corelativ, instanţa de fon reţine pe terenul aplicării dispoziţiilor art. 117 din Codul de procedură fiscală că în astfel de cereri nu mai este necesară procedura prevăzută de lege şi care este concretizată din punct de vedere administrativ procedural prin Ordinul nr. 1899/2004 invocându-se soluţia dată în recurs în interesul legii prin Decizia nr. 24/2011 a ÎCCJ.

Trebuie notat explicit că deşi teza conform căreia decizia pronunţată în recurs în interesul legii este obligatorie pentru instanţe conform art. 3307 din Codul de procedură civilă de la 1865, incident în cauză prin efectul art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012, text procedural pe care instanţa de fond şi-a fundamentat teza admisibilităţii cererii de restituire direct în justiţie fără a se urma procedura prealabilă grefată pe art. 205 şi urm. din Codul de procedură fiscală, această decizie în recurs în interesul legii nu are tangenţă cu litigiul de faţă.

Şi este aşa, deoarece Decizia nr. 24/2011 a ÎCCJ pronunţată în recurs în interesul legii are ca sferă de aplicare doar raporturile juridice în legătură cu restituirea taxei pe poluare.

Aşa cum rezultă din dispozitivul acestei decizii, completul competent să judece recursul în interesul legii din cadrul ÎCCJ a decis în urma admiterii recursurilor în interesul legii formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Colegiul de conducere al Curţii de Apel Iaşi şi Colegiul de conducere al Curţii de Apel Cluj şi s-a stabilit, între altele, că procedura de contestare prevăzută la art. 7 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală, nu se aplică în cazul

cererilor de restituire a taxei de poluare întemeiate pe dispoziţiile art. 117 alin. (1) lit. d) din acelaşi cod.

Prin urmare, excluderea aplicării procedurii prevăzute de art. 205-218 din Codul de procedură civilă s-a făcut exclusiv în cadrul limitat al procedurii de contestare consacrată de art. 7 din OUG nr. 50/2008.

Astfel fiind, nu există nici un temei legal şi procedural pentru a extinde efectele deciziei în recurs în interesul legii peste marginile textului de lege supus interpretării, mai ales că premia unei atari abordări pleacă de la efectele juridice în dreptul intern a unor decizii pronunţate în materia examinată de către jurisdicţia de contencios al dreptului Uniunii Europene.

Din această perspectivă, analiza legalităţii sesizării instanţei inclusiv prin prisma parcurgerii procedurii prealabile a contestaţiei prevăzută de art. 205 şi urm. din Codul de procedură fiscală precum şi a obiectului acţiunii judiciare din perspectiva art. 218 alin. 2 din acelaşi cod se impune cu prisosinţă cu atât mai mult cu cât a fost din nou supusă examinării pe calea criticilor de nelegalitate din recurs.

Curtea constată aşadar că în litigiul de faţă instanţa de contencios administrativ nu poate fi învestită cu soluţionarea directă şi nemijlocită a contestaţiei administrative aşa cum solicită reclamanta, căci competenţa de a statua asupra obiectului contestaţiei care este identic cu obiectul acţiunii în contencios administrativ formulat de reclamantă aparţine organului administrativ prevăzut la art. 209 C.pr.fisc.

Cu toate acestea, instanţa poate fi învestită în temeiul art. 1 alin. 1, art. 2 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 corelat cu prevederile art. 218 alin. 2 din Codul de procedură fiscală cu o acţiune întemeiată pe refuzul nejustificat al autorităţii publice de a răspunde contestaţiei formulate în baza art. 205

şi urm. C.pr.fisc. sau cu o cerere împotriva deciziei de soluţionare a contestaţiei administrative.

În această situaţie instanţa de contencios administrativ are a se pronunţa şi poate cenzura exclusiv caracterul justificat sau nejustificat al răspunsului autorităţii publice sau al lipsei răspunsului ori al rezolvării contestaţiei în termenul defipt de lege sau să se pronunţe asupra legalităţii şi temeiniciei actului administrativ ce emană de la organul de soluţionare a contestaţiei.

În fine, Curtea are în vedere că în practica secţiei de profil a ÎCCJ s-a reţinut în mod constant şi unitar că procedura de soluţionare a contestaţiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale, reglementate de art. 205-218 C.pr.fisc. este o procedura administrativa prealabilă, iar nu o jurisdicţie specială în sensul art. 21 alin. 4 din Constituţie şi art. 6 alin. 1 din Legea nr. 554/2004. (A se vedea spre pildă, soluţia de principiu adoptată de Plenul judecătorilor Secţiei de Contencios Administrativ şi fiscal a ÎCCJ la 12 februarie 2007 precum şi decizia nr. 106 din 17 ianuarie 2006 a ÎCCJ, precum şi Decizia nr. 409/2004 a Curţii Constituţionale).

Tot astfel, Înalta Curte a decis că în măsura în care se contestă un act administrativ fiscal, devin incidente dispoziţiile menţionate anterior din Codul de procedură fiscală, fiind astfel obligatorie de urmat procedura contestaţiei pe cale administrativă reglementată de Titlul IX din OG nr. 92/2003, republicată, întrucât poate fi contestată pe calea acţiunii în contencios administrativ şi fiscal numai decizia emisă de organul competent în soluţionarea contestaţiei împotriva actului administrativ fiscal (A se vedea în acest sens, decizia nr. 1363 din 6 martie 2007 şi decizia nr. 1653 din 20 martie 2007).

Faţă de cele ce precedă, se constată că motivul de recurs axat pe excepţia de inadmisibilitate invocată de pârâta recurentă

DGFP a jud. Bistriţa-Năsăud este întemeiat, instanţa interpretând greşit dispoziţiile legale pertinente incidente în materia analizată astfel că în consens cu prevederile art. 20 alin. 3 din Legea nrt. 554/2004 şi art. 304 pct. 9 rap. la art. 47, 48 şi 312 C.pr.civ. de la 1865, se va admite recursurile se va modifica sentinţa atacată şi, în consecinţă, conform art. 137 alin. 1 rap. la art. 109 alin. 2 C.pr.civ. corelate cu art.7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 rap. la art. 218 alin. 2 C.pr.fisc. se va respinge acţiunea ca inadmisibilă.

Ţinând seama că recursurile au fost examinate pe excepţia antamată restul motivelor de recurs nu vor mai fi analizate, examinarea acestora apărând a fi de prisos.

Sursa: site-ul Curții de Apel Cluj

KPMG: Burse de Excelență pentru 20 de studenți excepționali din România

KPMG in Romania continua strategia de investitii in sistemul educational din Romania cu un program de Burse de Excelenta in valoare totala de 180.000 de euro pe parcursul a trei ani. Acest program vine la mai putin de o luna de la angajarea a peste 130 de studenti si tineri absolventi. “Bursele de excelenta” fac parte dintr-un amplu program de sustinere a performantei in educatie, prin care 20 de studenti cu rezultate exceptionale din trei universitati de prestigiu din tara primesc lunar cate o bursa in valoare de 250 de euro. Acestia vor continua sa isi canalizeze atentia asupra rezultatelor academice si, in paralel, vor fi inclusi in

programe de mentorship si sesiuni de training intensiv alaturi de liderii KPMG.

KPMG Romania a lansat programul “Burse de Excelenta” disponibil studentilor de anul 1 din Academia de Studii Economice Bucuresti (ASE), Facultatea de Stiinte Economice si Gestiunea Afacerilor (FSEGA) din cadrul Universitatii Babes-Bolyai din Cluj si Facultatea de Economie si Administrarea Afacerilor (FEAA) din cadrul Universitatii de Vest din Timisoara. In urmatorii trei ani, 10 studenti ai ASE, 5 ai FSEGA si 5 ai FEAA pot participa in acest program, care recompenseaza studiul aprofundat, rezultatele academice si experienta practica intr-o piata concurentiala.

Serban Toader, Senior Partner KPMG Romania, afirma “Programul ‘Burse de Excelenta’ a fost creat pentru a asigura cel mai bun start in cariera posibil! El incurajeaza si promoveaza carierele in domeniul auditului si consultantei si isi propune sa dezvolte capabilitatile de leadership si implicarea in activitatile extracuriculare. Este o investitie in viitorul tinerilor si al firmei noastre, mai ales ca beneficiarii acestuia vor avea oportunitatea de a lucra alaturi de noi atat pe parcursul programului, cat si dupa. Ii astept pe tinerii interesati in a avea un dialog despre cariera si succes pe pagina noastra de Facebook, facebook.com/kpmgromania”.

Alocarea bursei se va face dupa prima sesiune de examene din facultate, selectia fiind definita de criterii specifice, precum: notele obtinute la examenul de bacalaureat, notele din examenele universitare si activitatile extra-curiculare.

Domnul profesor universitar Pavel Nastase, rector al ASE Bucuresti, sustine programul “Burse de Excelenta” si declara: “Programul de burse va fi o experienta incredibila si o oportunitate extraordinara pentru studenti sa isi extinda cunostintele dincolo de curicula universitara si sa ia contact cu realitatile de afaceri prin programele de internship, mentorship si training pe care le ofera KPMG in Romania. Ii

incurajam pe studenti sa intre in competitia pentru Burse si sa isi accelereze dezvoltarea personala si profesionala”.

Dupa cum spune **Ada Palea, Director People Performance and Culture, KPMG Romania**: “Am initiat acest program ca sprijin pentru studenti in abordarea cu succes a provocarilor viitoare care ii asteapta in mediul profesional. “Burse de Excelenta” este doar unul dintre programele de sustinere a mediului educational desfasurate de KPMG, alaturi de initiative precum: KPMG Professorship, KPMG Business School sau KPMG International Case Competition. Investind in educatie, contribuim la dezvoltarea noilor generatii de lideri in afaceri, iar dezvoltarea oamenilor sta la baza strategiei firmei noastre”.

Investiţiile străine directe în România în anul 2013

Cercetarea statistică privind investiţiile străine directe (ISD) a fost realizată de Banca Naţională a României în colaborare cu Institutul Naţional de Statistică. Obiectivul principal al acesteia a fost determinarea soldului ISD în România la 31 decembrie 2013 şi a fluxurilor (mişcărilor) ISD în cursul exerciţiului financiar 2013, în întreprinderile investiţie străină directă rezidente.

Cercetarea statistică ISD a fost realizată, pentru prima dată, în conformitate cu prevederile metodologice ale Manualului balanţei de plăţi şi poziţiei investiţionale internaţionale al Fondului Monetar Internaţional, ediţia a 6-a (BPM6), care a înlocuit vechea metodologie bazată pe Manualul BPM5. Detaliile sunt prezentate în secțiunea PRECIZĂRI METODOLOGICE.

1. Fluxul net de investiţii străine directe în anul 2013 a atins nivelul de
2 712 milioane euro, din care:
2 427 milioane euro aport la capitalurile proprii* (89,5 %);
285 milioane euro credit net primit de la investitorii străini (10,5%).

2. Soldul final al investiţiilor străine directe la 31 decembrie 2013 a înregistrat valoarea de
59 958 milioane euro, din care:
40 700 milioane euro aport la capitalurile proprii, inclusiv profitul reinvestit (67,8%);
19 258 milioane euro credit net primit de la investitorii străini (32,2%).

2.1. Repartizarea investiţiilor străine directe pe principalele activităţi economice

Din punct de vedere al orientării pe ramuri economice (conform CAEN Rev.2), ISD s-au localizat cu precădere în *industria prelucrătoare* (31,1% din total). În cadrul acestei industrii cele mai bine reprezentate ramuri sunt *prelucrare ţiţei, produse chimice, cauciuc şi mase plastice* (5,9% din total ISD), *industria mijloacelor de transport* (5,7%), *metalurgia* (4,1%), *industria alimentară, a băuturilor şi tutunului* (4,0%) şi *ciment, sticlă, ceramică* (2,7%).

Investiţii străine directe în România la 31 decembrie 2013

Repartizare pe principalele activităţi economice

	Total	
	milioane euro	**% din total ISD**
TOTAL, din care:	**59 958**	**100,0**

	Total	
	milioane euro	**% din total ISD**
Industrie	28 810	48,1
Industria extractivă	3 519	5,9
Industria prelucrătoare, din care:	18 648	31,1
– alimente, băuturi şi tutun	2 373	4,0
– ciment, sticlă, ceramică	1 619	2,7
– fabricare produse din lemn, inclusiv mobilă	1 255	2,1
– fabricarea calculatoarelor, altor produse electronice, optice și electrice	1 250	2,1
– maşini, utilaje şi echipamente	1 309	2,2
– metalurgie	2 481	4,1
– mijloace de transport	3 439	5,7
– prelucrare ţiţei, produse chimice, cauciuc şi mase plastice	3 533	5,9
– textile, confecţii şi pielărie	891	1,5
– alte ramuri ale industriei prelucrătoare	498	0,8
Energie electrică, gaze şi apă	6 643	11,1
Activităţi profesionale, ştiinţifice, tehnice şi administrative și servicii suport	3 034	5,0
Agricultură, silvicultură şi pescuit	1 278	2,1
Comerţ	6 723	11,2
Construcţii şi tranzacţii imobiliare	5 887	9,8
Hoteluri şi restaurante	370	0,6
Intermedieri financiare si asigurări	8 496	14,2

	Total	
	milioane euro	**% din total ISD**
Tehnologia informaţiei şi comunicaţii	4 129	6,9
Transporturi	944	1,6
Alte activităţi	287	0,5

Pe lângă industrie, activităţi care au atras importante ISD sunt *intermedierile financiare* şi *asigurările* (reprezintă 14,2% din totalul ISD), *comerţul cu amănuntul şi cu ridicata* (11,2%), *construcţii şi tranzacţii imobiliare* (9,8%), *tehnologia informaţiei şi comunicaţii* (6,9%).

Imobilizările corporale şi necorporale, cu un sold la finele anului 2013 în valoare de 29 431 milioane euro, reprezintă 49,0% din soldul total al ISD, ceea ce conduce la un grad semnificativ de stabilitate a investiţiei străine directe.

2.2. Repartizarea investiţiilor străine directe pe regiuni de dezvoltare

Din punct de vedere teritorial se observă orientarea ISD cu precădere spre regiunea de dezvoltare BUCUREȘTI-ILFOV (61,4%), alte regiuni de dezvoltare beneficiare de ISD fiind regiunea CENTRU (8,6%), regiunea SUD-MUNTENIA (7,7%), regiunea VEST (7,6%) şi regiunea NORD-VEST (4,5%).

Menționăm că ISD au fost localizate teritorial după sediul social al întreprinderilor investiţie directă, ceea ce nu corespunde totdeauna cu locul de desfăşurare a activităţii economice.

	milioane euro	**% din TOTAL**
TOTAL, din care:	**59 958**	**100,0**

	milioane euro	% din TOTAL
BUCUREŞTI-ILFOV	36 808	61,4
CENTRU	5 179	8,6
SUD-MUNTENIA	4 599	7,7
VEST	4 581	7,6
NORD-VEST	2 665	4,5
SUD-EST	2 529	4,2
SUD-VEST-OLTENIA	1 912	3,2
NORD-EST	1 685	2,8

2.3. Repartizarea investiţiilor străine directe pe ţări de origine

Repartizarea a fost realizată în funcţie de ţara de rezidență a deţinătorului nemijlocit a cel puţin 10% din capitalul social al întreprinderilor investiţie directă din România.

Primele 4 ţări clasate după ponderea deţinută în soldul ISD la 31 decembrie 2013 sunt: Olanda (24,4% din soldul ISD la sfârşitul anului 2013), Austria (19,1 %), Germania (11,2%) și Franţa (7,6%), ierarhie neschimbată din anul 2009.

	milioane euro	% din TOTAL
TOTAL, din care:	**59 958**	**100,0**
Olanda	14 624	24,4
Austria	11 438	19,1
Germania	6 744	11,2
Franţa	4 568	7,6
Italia	2 816	4,7
Cipru	2 677	4,5
Elveţia	1 942	3,2
Grecia	1 935	3,2
Luxemburg	1 694	2,8

	milioane euro	% din TOTAL
Belgia	1 493	2,5
Marea Britanie	1 475	2,5
Spania	1 110	1,9
Statele Unite ale Americii	1 086	1,8
Cehia	1 082	1,8
Ungaria	747	1,2
Alte ţări *	4 527	7,6

* ţări a căror investiţie este mai mică de 500 de milioane de euro

3. Tipuri de investiţii străine directe

Fluxul de participaţii la capital în întreprinderile ISD în valoare de 2 764 milioane euro este diferenţiat în *greenfield, fuziuni şi achiziţii, dezvoltare de firme și restructurare de firme*.

În anul 2013 *investiţiile greenfield și cele din categoria fuziuni şi achiziţii (M&A)* au înregistrat un nivel redus, de 112 respectiv 152 milioane euro; ponderea predominantă în fluxul participaţiilor la capital în 2013 este reprezentată de *dezvoltările de firme* cu o valoare de 1 391 milioane euro, respectiv 50,3% din participaţii și de *restructurările de firme* cu 1 109 milioane euro, reprezentând 40,1% din participaţii.

Pentru a aprecia impactul de durată al *investiţiilor greenfield* asupra economiei, au fost evidenţiate şi *acumulările de investiţii străine directe (solduri)* în întreprinderile înfiinţate prin investiţii greenfield denumite *întreprinderi greenfield*.

La finele anului 2013 distribuirea pe principalele activităţi economice a soldului investiţiilor străine directe în *întreprinderi greenfield* se prezintă astfel:

	Total ISD milioane euro	din care	
		Investiţii străine directe în *întreprinderi greenfield*	
		milioane euro	% în total ISD pe activităţi economice
	1	2	3=2/1*100
TOTAL, din care:	59 958	28 801	48,0
Industrie, din care:	28 810	11 211	38,9
Industria extractivă	3 519	334	9,5
Industria prelucrătoare	18 648	9 682	51,9
Energie electrică, termică, gaze, apă	6 643	1 195	18,0
Intermedieri financiare şi asigurări	8 496	3 228	38,0
Comerţ	6 723	5 245	78,0
Construcţii şi tranzacţii imobiliare	5 887	3 726	63,3
Tehnologia informaţiei şi comunicaţii	4 129	1 182	28,6
Alte activităţi	5 913	4 209	71,2

4. Exporturile şi importurile întreprinderilor investiţie străină directă

Activitatea întreprinderilor investiţie străină directă, în ansamblul ei, are un impact pozitiv asupra comerţului exterior al României, contribuţia acestora la exporturile de bunuri fiind de 70,9%, în timp ce la importuri de 64,5%.

	Exporturi (FOB)		Importuri (CIF)	
	Întreprinderi investiţie străină directă	**% din total economie**	**Întreprinderi investiţie străină directă**	**% din total economie**
Total	33 623	70,9	34 292	64,5
Industrie, din care:	30 162	63,6	23 808	44,8
Industria prelucrătoare	28 857	60,8	22 911	43,1
Comerţ	3 114	6,6	9 525	17,9
Alte activităţi	347	0,7	959	1,8

NOTĂ: Exporturile şi importurile sunt agregate după activitatea de bază a firmelor, conform CAEN Rev. 2. Nu sunt incluse exporturile şi importurile aferente activităţilor diviziunilor CAEN 84 Administraţie publică, 97/98 Activităţi ale gospodăriilor populaţiei şi 99 Activităţi extrateritoriale.

PRECIZĂRI METODOLOGICE

Metodologia utilizată la realizarea cercetării statistice ISD 2013 este cea prevăzută de Manualul balanţei de plăţi şi poziţiei investiţionale internaţionale editat de Fondul Monetar Internaţional, ediţia a 6-a (BPM6), care înlocuieşte Manualul balanței de plăţi, ediţia a-V-a (BPM5). Pentru detalii privind principalele modificări metodologice şi comparabilitatea datelor accesați link-ul: Implementarea noilor standarde metodologice în statisticile elaborate de BNR

- **Investiţia străină directă**: relaţie investiţională de durată între o entitate rezidentă şi o entitate nerezidentă; de regulă, implică exercitarea de către investitor a unei influenţe manageriale semnificative în

întreprinderea în care a investit.

Sunt considerate **investiţii străine directe**: capitalul social vărsat şi rezervele ce revin unui investitor nerezident care deţine cel puţin 10% din voturi sau din capitalul social subscris al unei întreprinderi rezidente, creditele dintre acest investitor sau grupul din care face parte acesta şi întreprinderea în care a investit, precum şi profitul reinvestit de către acesta.

De asemenea, sunt considerate **investiţii străine directe**, capitalurile din companiile rezidente asupra cărora investitorul nerezident exercită o influenţă semnificativă pe cale indirectă şi anume: capitalurile proprii ale asociatelor şi filialelor rezidente ale întreprinderii rezidente în care investitorul nerezident deţine cel puţin 10% din capitalul social subscris (isd grad II).

În conformitate cu noua metodologie privind compilarea ISD(BPM6), intră în sfera **investiţiilor străine directe** și investițiile de capital, precum și creditele, provenite de la companiile nerezidente a căror putere de vot sau participație la capitalul social al companiei rezidente este de sub 10%, dar care fac parte din grupul unui investitor direct în compania rezidentă respectivă (companii surori).

- **Investitorul străin direct**: persoană juridică, persoană fizică sau grup de persoane ce acţionează concertat, care deţine cel puţin 10% din voturi sau din capitalul social subscris (respectiv din capitalul de dotare al entităţilor fără personalitate juridică), într-o întreprindere situată în afara propriei ţări de rezidenţă.
- **Întreprinderea investiţie străină directă**: este o întreprindere rezidentă, cu sau fără personalitate juridică, în care un investitor nerezident deţine cel

puţin 10% din voturi sau din capitalul social subscris, respectiv din capitalul de dotare în cazul întreprinderilor fără personalitate juridică (sucursale). **Deţinerea a cel puţin 10% din voturi sau din capitalul social subscris, respectiv din capitalul de dotare, este primordială în stabilirea relaţiei de investiţie directă.**

- **Întreprinderea investiţie străină directă de gradul II**: este o întreprindere rezidentă, cu personalitate juridică, în care un investitor străin direct controlează, prin intermediul unei întreprinderi investiţie străină directă, cel puţin 10% din voturi sau din capitalul social subscris. Întreprinderile investiţie străină directă de gradul II sunt filiale sau asociate ale întreprinderilor investiţie străină directă. Filialele reprezintă companiile rezidente în care întreprinderile ISD deţin peste 50% din voturi sau din capitalul social subscris, iar asociatele sunt companiile rezidente în care întreprinderile ISD deţin între 10 şi 50 % din voturi sau din capitalul social subscris.
- **Companii surori:** : companii din cadrul aceluiași grup, rezidente în țări diferite, între care nu există o relație directă de control sau influență, respectiv niciuna dintre companii nu are cel puţin 10% din voturi sau o participație de cel puțin 10% la capitalul celeilalte.
- **Investiţia directă reversibilă**: relaţia investiţională de sens invers investiţiei străine directe pe care o întreprindere investiţie directă rezidentă o are cu investitorul străin direct, dacă întreprinderea rezidentă are o putere de vot de sub 10% la investitorul străin direct sau o participaţie de sub 10% la capitalul social al investitorului străin direct.
- **Componentele investiţiilor străine directe:**
    - **Capitaluri proprii**: capitalul social subscris şi vărsat, atât în numerar cât şi prin contribuţii în

natură, deţinut de nerezidenţi în companii rezidente, precum şi cota aferentă din rezerve; în mod corespunzător, în cazul sucursalelor, se ia în considerare capitalul de dotare aflat la dispoziţia acestora.

- **Creditul net**: **creditele primite** de către întreprinderea investiţie străină directă de la investitorul străin direct sau din cadrul grupului de firme nerezidente din care face parte acesta, mai puţin **creditele acordate** de către întreprinderea investiţie străină directă investitorului străin direct sau unei alte firme din cadrul grupului respectiv de firme.
  Creditele subordonate dintre intermediari financiari afiliaţi (bănci, IFN-uri) nu mai sunt considerate de natura investiţiilor directe, ca în BPM5.

- **Tipurile investiţiilor străine directe** (diferenţiate după contribuţia fluxului de participaţii străine la capital în întreprinderile investiţie străină directă):
  - **Greenfield**: înfiinţarea de întreprinderi de către sau împreună cu investitori străini (investiţii pornite de la zero);
  - **Fuziuni şi achiziţii**: preluarea integrală sau parţială de întreprinderi de către investitori străini de la rezidenţi;
  - **Dezvoltare de firme**: majorarea deţinerilor de capital ale investitorilor străini în întreprinderi investiţie străină directă;
  - **Restructurare de firme**: finanţarea de către investitorii străini, prin aport de capital, a întreprinderilor investiţie străină directă cu pierderi, în vederea rentabilizării lor.

Baza de sondaj a cercetării statistice a cuprins circa 41 191

de întreprinderi investiţie străină directă. Volumul total de întreprinderi ISD cercetate, atât exhaustiv cât şi aleator, a fost de 7 183.

Au fost cercetate exhaustiv 6 312 întreprinderi investiţie străină directă, cuprinzând întreprinderile cu cel puţin 20 de salariaţi (5 972 de unităţi), toate instituţiile de credit cu capital străin (35 de unităţi), toate societăţile cu capital străin din domeniul asigurărilor (37 de unităţi), precum şi întreprinderile considerate atipice (toate întreprinderile investiţie străină directă care au cifra de afaceri sau capitalul social de cel puţin 30 milioane lei, indiferent de numărul de salariaţi existenţi, respectiv 268 de unităţi).

A fost cercetată aleator mulţimea de întreprinderi investiţie străină directă având între 5 şi 19 salariaţi inclusiv, aceasta fiind reprezentată de eşantionul format din 871 de unităţi din totalul de 14 674 de unităţi.

Deosebit de cele de mai sus, au fost cercetate exhaustiv şi întreprinderile ISD de gradul II (586 de unităţi).

Rata de răspuns a cercetării statistice ISD a fost de 95,7%.

Gradul de eroare al rezultatelor cercetării statistice privind investiţiile străine directe în România la 31 decembrie 2013 (fluxuri şi solduri) este de ± 3%, principalii indicatori cercetaţi fiind garantaţi cu o probabilitate de 95%.

Rezultatele cercetării statistice ISD 2013 vor fi prezentate intr-o formă mai detaliată pe http://www.bnr.ro/Investitiile-straine-directe-(ISD)-in-Romania-3174.aspx începând cu data de 15.10.2014.

---

* nivel rezultat prin diminuarea participaţiilor la capitalul întreprinderilor ISD, în valoare de 2 764 milioane euro, cu

pierderea netă a întreprinderilor ISD în sumă de 337 milioane euro.

Sursa: www.bnr.ro

Taxa pe valoarea adăugată aplicată în cazul unor operaţiuni ale agenţiilor de turism

Potrivit art. 152[1]din Codul fiscal, există un regim special de TVA, aplicabil doar agenţiilor de turism. În esenţă, în cazul în care o agenţie de turism acţionează în nume propriu în beneficiul direct al călătorului şi utilizează livrări de bunuri şi prestări de servicii efectuate de alte persoane, toate operaţiunile realizate de agenţia de turism în legătură cu călătoria sunt considerate un *serviciu unic* prestat de agenţie în beneficiul călătorului.

Acest serviciu unic este considerat ca fiind prestat în România. Baza de impozitare a serviciului unic este constituită din *marja de profit*, exclusiv taxa, care se determină ca diferenţă între suma totală care va fi plătită de călător, fără taxă, şi costurile agenţiei de turism, inclusiv taxa, aferente livrărilor de bunuri şi prestărilor de servicii în beneficiul direct al călătorului, în cazul în care aceste livrări şi prestări sunt realizate de alte persoane impozabile.

Cu alte cuvinte, pentru un pachet de servicii turistice în valoare totală de 1.000 euro cu TVA inclus achiziţionat de

către agenţia de turism şi revândut clientului, la care agenţia adaugă un comision de 50 euro (*marja de profit*), agenţia va înscrie pe factură, va percepe şi va vira la buget TVA doar pentru marja de profit de 50 euro. În cazul în care livrările de bunuri şi prestările de servicii efectuate în beneficiul direct al clientului sunt realizate în afara Uniunii Europene, serviciul unic al agenţiei de turism este considerat serviciu prestat de un intermediar şi este scutit de taxă. În cazul în care livrările de bunuri şi prestările de servicii efectuate în beneficiul direct al clientului sunt realizate atât în interiorul, cât şi în afara Uniunii Europene, se consideră ca fiind scutită de taxă numai partea serviciului unic prestat de agenţia de turism aferentă operaţiunilor realizate în afara Europene.

Este de reţinut faptul că agenţia de turism nu are dreptul la deducerea sau rambursarea taxei facturate de persoanele impozabile pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii în beneficiul direct al călătorului şi utilizate de agenţia de turism pentru furnizarea serviciului unic.

Unele probleme s-au pus, în acest domeniu, şi în jurisprudenţa interpretative a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene. Astfel, în afacerea *Minerva* (cauza C-31/10), Curtea a decis că regimul special nu se aplică vânzării izolate de către o agenţie de turism de bilete la operă, fără prestarea unei operaţiuni de turism (spre pildă, servicii de cazare, masă, transport). De asemenea, prin hotărârea din afacerea *Maria Kozak* (cauza C-557/11), Curtea a decis că regimul special nu este aplicabil atunci când, alături de pachetele de servicii turistice incluzând cazare şi masă revândute, agenţia de turism a oferit şi servicii proprii de transport, prin intermediul flotei proprii de autocare.

Articolul a fost publicat în Newsletter-ul Costaș, Negru & Asociații.

Hotărârile CA al BNR pe probleme de politică monetară

În şedinţa din 30 septembrie 2014, Consiliul de administraţie al Băncii Naţionale a României a hotărât următoarele:

- Reducerea ratei dobânzii de politică monetară la nivelul de 3,0 la sută pe an de la 3,25 la sută începând cu data de 1 octombrie 2014;
- Gestionarea adecvată a lichidităţii din sistemul bancar;
- Reducerea ratei rezervei minime obligatorii aplicabile pasivelor în lei ale instituţiilor de credit la nivelul de 10 la sută de la 12 la sută, începând cu perioada de aplicare 24 octombrie-23 noiembrie 2014. Rata rezervei minime obligatorii aplicabile pasivelor în valută se menține la nivelul de 16 la sută.

Pentru a atenua volatilitatea ratelor dobânzilor pe piața monetară interbancară, CA al BNR a decis îngustarea coridorului simetric format de ratele dobânzilor facilităţilor permanente în jurul ratei dobânzii de politică monetară la +/- 2,75 puncte procentuale de la +/-3 puncte procentuale. În consecință, începând cu data de 1 octombrie 2014, rata dobânzii aferente facilităţii de creditare (Lombard) se va reduce la 5,75 la sută pe an de la 6,25 la sută, iar rata dobânzii pentru facilitatea de depozit se va menţine la 0,25 la sută pe an.

BNR reiterează că utilizarea adecvată a tuturor instrumentelor de care dispune în condiţiile monitorizării atente a evoluţiilor interne şi ale mediului economic internaţional este de natură a asigura îndeplinirea obiectivelor fundamentale privind stabilitatea preţurilor pe termen mediu,

precum şi menţinerea stabilităţii financiare.

Analiza celor mai recente date macroeconomice relevă plasarea în continuare a ratei anuale a inflaţiei la niveluri scăzute, pe o traiectorie inferioară celei prognozate anterior, în principal sub influenţa evoluţiei preţurilor produselor agro-alimentare precum şi a inflaţiei reduse din zona euro, suprapuse persistenţei deficitului de cerere agregată şi ajustării descendente a anticipaţiilor inflaţioniste. Consolidarea pe termen mediu a traiectoriei inflaţiei aşteptate la valori semnificativ mai reduse decât cele proiectate anterior este deocamdată incertă.

Rata anuală a inflaţiei a consemnat un nivel de 0,84 la sută în luna august 2014, în scădere de la 0,95 la sută în luna precedentă. În acelaşi timp, rata medie anuală a inflaţiei a continuat să scadă în luna august 2014 până la 1,2 la sută, faţă de 1,5 la sută în luna anterioară, iar rata medie anuală a inflaţiei determinată pe baza indicelui armonizat al preţurilor de consum – indicator relevant pentru asigurarea comparabilităţii la nivel european şi evaluarea procesului de convergenţă cu Uniunea Europeană – a coborât la nivelul de 1,3 la sută în luna august faţă de 1,4 la sută în luna iulie.

Ritmul anual al creșterii economice s-a încetinit, cu precădere datorită decelerării dinamicii cererii interne, atribuibilă în principal contribuției negative a formării brute de capital fix. Din perspectiva ofertei, majoritatea sectoarelor economice au înregistrat performanţe relativ mai puțin favorabile față de perioada anterioară, constând fie în decelerări ale ratelor anuale de creştere (industria şi serviciile), fie în contracţii ale volumului de activitate (construcţiile).

Împrumuturile în termeni reali în monedă naţională şi-au accelerat dinamica pozitivă, în condiţiile în care ratele dobânzilor la creditele noi acordate companiilor şi populaţiei au scăzut, preluând semnalele transmise de rata dobânzii de

politică monetară. În acelaşi timp, creditele în valută au continuat să manifeste o dinamică negativă pronunțată, ponderea acestora atingând, în consecință, nivelul de 57,1 la sută în luna august 2014, față de 58,0 la sută în luna iunie 2014, respectiv 64,4 la sută în mai 2012. Astfel, dinamica reală a creditului total acordat sectorului neguvernamental (lei și valută) s-a menținut în teritoriu negativ, inclusiv pe fondul intensificării operaţiunilor de eliminare a creditelor neperformante din bilanţurile instituţiilor de credit.

În aceste condiții, CA al BNR a hotărât reducerea ratei dobânzii de politică monetară la nivelul de 3,0 la sută pe an de la 3,25 la sută, începând cu data de 1 octombrie 2014, şi continuarea gestionării adecvate a lichidităţii din sistemul bancar. Totodată, în vederea creării premiselor favorabile redresării sustenabile a activităţii de creditare, precum și pentru a continua armonizarea mecanismului rezervelor minime obligatorii cu standardele și practicile în materie ale Băncii Centrale Europene și principalelor bănci centrale ale statelor membre UE, CA al BNR a decis reducerea ratei rezervei minime obligatorii aplicabile pasivelor în lei la nivelul de 10 la sută de la 12 la sută începând cu perioada de aplicare 24 octombrie-23 noiembrie 2014, concomitent cu menţinerea celei pentru pasivele în valută la 16 la sută.

În același timp, în scopul reducerii volatilității ratelor dobânzilor de pe piața monetară interbancară și al consolidării transmisiei semnalului ratei dobânzii de politică monetară, CA al BNR a decis îngustarea coridorului simetric format de ratele dobânzilor facilităților permanente în jurul ratei dobânzii de politicã monetară la +/- 2,75 puncte procentuale de la +/-3 puncte procentuale. Astfel, începând cu data de 1 octombrie 2014, rata dobânzii aferente facilităţii de creditare (Lombard) se va reduce la 5,75 la sută pe an de la 6,25 la sută, în timp ce rata dobânzii pentru facilitatea de depozit se va menţine la 0,25 la sută pe an.

Aceste decizii sunt menite să asigure stabilitatea preţurilor

pe termen mediu, corespunzător ţintei staţionare de 2,5 la sută ±1 punct procentual, concomitent cu crearea condiţiilor pentru revigorarea sustenabilă a activităţii de creditare, de natură să contribuie la realizarea unei creşteri economice echilibrate şi de durată.

Implementarea consecventă a unui mix adecvat de politici macroeconomice, în linie cu prevederile acordurilor de finanţare externă, precum şi reluarea în condiţii prudenţiale a procesului de intermediere financiară, în paralel cu o remunerare adecvată a depozitelor bancare sunt esenţiale pentru consolidarea perspectivelor favorabile ale economiei româneşti, întărind astfel rezistenţa acesteia la şocuri externe.

BNR reafirmă că utilizarea adecvată a tuturor instrumentelor de care dispune, în condiţiile monitorizării atente a evoluţiilor interne şi ale mediului economic internaţional, va fi de natură să asigure îndeplinirea obiectivelor fundamentale privind stabilitatea preţurilor pe termen mediu şi menţinerea stabilităţii financiare.

Potrivit calendarului aprobat, următoarea şedinţă a CA al BNR dedicată politicii monetare va avea loc în data de 4 noiembrie 2014, când va fi analizat noul Raport trimestrial asupra inflaţiei.

Sursa: www.bnr.ro

Clauze abuzive referitoare la

comisionul de risc

În diverse contracte de credit bancar au fost cuprinse, de-a lungul vremii, o varietate de clauze abuzive. Un exemplu în acest sens îl constituie *clauza referitoare la comisionul de risc*, configurată astfel: " … pentru punerea la dispoziție a creditului, Împrumutatul datorează Băncii un comision de risc, aplicat la soldul creditului, care se plătește lunar, pe toată perioada creditului" (spre pildă, 0,1% din soldul creditului).

O asemenea clauză, care îi conferă Băncii dreptul de a percepe comisionul de risc, este una abuzivă și se pliază pe matricea descrisă de prevederile art. 4 din Legea nr. 193/2000. În conformitate cu aceste prevederi, o clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăşi sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului şi contrar cerinţelor bunei-credinţe, un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligaţiile părţilor. În primul rând, cu privire la această chestiune, se va reţine că un contract de credit este unul de adeziune, care nu este negociat cu consumatorul. Voința clientului se rezumă la a semna sau nu contractul; singura opțiune este de a alege între diferite tipuri standard de contracte, opțiune care este și ea controlată de bancă, întrucât banca este cea care stabilește *scoringul* clientului, element în funcție de care, după analiza dosarului (pentru care banca încaseaza un comision considerabil), banca indică clientului tipul de credit în care se încadrează conform *scoringului*; voința consumatorului, chiar atât de redusă ca opțiuni, este în plus alterată de timpul scurt în care trebuie să semneze contractul. În al doilea rând, clauze precum cea referitoare la comisionul de risc generează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorului.

Astfel, în toate cazurile, banca omite să stipuleze în

contract o clauză de restituire a comisionului de risc perceput, în cazurile în care consumatorul restituie integral creditul, iar riscul de plată nu s-a produs. Totodată, după cum au reținut și unele instanţe, față de valoarea comisionului de risc pe toată perioada convenției, perceperea acestuia rămâne nejustificată obiectiv, având în vedere că nu reprezintă costul unui anume serviciu prestat de către bancă, în contextul în care banca îşi ia măsuri suplimentare de evitare a riscului neplății ratelor, de regulă prin instituirea unei garanții reale (ipotecă).

Suplimentar, clauza este abuzivă și din perspectiva faptului că acest comision de risc a fost impus fără să se arate în funcție de ce indicatori obiectivi a fost stabilit și când se produce așa-zisul ”risc” ori în ce constă acesta, lăsând loc la echivoc. Acest comision este menit să asigure banca în contra riscului dat de portofoliul său de credite neperformante, ceea ce înseamnă că riscul băncii din aceste credite neperformante nu este suportat nici de bancă, nici de către debitorii-problemă, ci de către debitorii buni-platnici.

Cu privire la această chestiune, jurisprudenţa naţională (inclusiv la nivelul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie) pare să se fi cristalizat în sensul constatării caracterului abuziv al unor asemenea clauze şi a obligării băncilor la restituirea integrală a comisionului de risc. Termenul de prescripţie pentru formularea cererii de restituire a sumelor achitate începe să curgă de la data constatării caracterului abuziv al clauzei, cu consecinţa repudierii acelei clauze din contractul de credit bancar încheiat de părţi.

Articolul a fost publicat în Newsletter-ul Costaș, Negru & Asociații